

ЕВАНГЕЛІЯ

ВІД

С В. І ВАНА

ЕВАНГЕЛІЯ

ВІД

С В. І В А Н А

З ГРЕЦЬКОЇ МОВИ НА УКРАЇНСЬКУ НАНОВО
ПЕРЕКЛАДЕНА

Emmanuel Evangelist, Cl.
1177 Nostrand Ave.
Brooklyn, N. Y.

SERVICES SUN. 11.00 A. M.
" " 8.00 P. M.
TUES. - WED. 8.00 P. M.

СОЮЗ БІБЛІЙНИХ ТОВАРИСТВ
НЮ ЙОРК   ЛОНДОН

Переклав Проф. Д-р Іван Огієнко.

Ukrainian St. John (revised).

**Ukrainian John #580
ABS-1960-5M(25M)**

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СВ. ІВАНА.

Бог Слово.

1. 1. В початку було Слово, а Слово *Те* в Бóга булó, і Бóгом булó *Те* Слово.

2. Воно в Бóга булó в початку.

3. Усé через Нього повстáло, і ніщó, що повстáло, не повстáло без Нього.

4. І життя було в Нíм, а життя було світлом людéй.

5. А світло у тéмряві світить, і тéмрява нé обгорнúла Його.

6. Був один чоловíк, що від Бóга був посла́ний,—йому ймénня Івáн.

7. Він прийшов на свідоцтво, щоб засвідчити про Світло, щоб повірили всі через нього.

8. Він тим Світлом не був, але свідчити мáв він про Світло.

9. Світло правдýве, що

освічуб кóжну людýну, був Тóй, що прийтí мав на світ.

10. Воно в світі булó, і світ через Нього повстáв,—але світ не пізнáв був Його.

11. До своїого Воно прибулó, — та свої відчура́лись Його.

12. А всім тýм, що Його прийнялý, дало міць дíтьми Бóжими стáти, тим, що вірять у йménня Його,

13. що не з кроби, анí з пожадлívosti тíла, анí з пожадлívости мўжа, алé народíлись від Бóга.

14. І Слово *Te* стáлося тíлом, і перебувáло між нáми, повне лásки та прáви, і ми бáчили слáву Його, славу як Однорóдженого від Отця.

15. Іван свідчити про Нього, і клякав, говорячи: „Це був Тóй, що про Нього казáв я: Тóй, що

прийде за мною, існувáв нас вýслав. Що ти кá-
перед мною, бо був пéр- жеш про сéбе самóго?"
ше, нíж я".

16. А з Його повнотý тогó, що клíче в пустýні:
ми одéржали всí, — а то „Рівнýйте дорóгу Гос-
лáску за лáскою.

17. Закон бо Мойсéем заповíв".
був дáний, а лáска та 24 Посланцí ж з фа-
пráвда явíлись Ісýсом рисéїв були.
Христóм.

18. Нíхто Бóга нíкóли Його та сказáли Йому:
не бáчив, — Однорóдже- „Для чóго ж ти хрíстиш,
ний Сýн, що на лóні коли тý не Христóс, нí
Отця, Той Сам вýявив Ілля, нí прорóк?"
бúв.

Іван Христитель і його свідчення про Ісуса.

19. А цé ось свíдбú-
тво Ізáнове, як юdéї по-
слáли були з Єрусалýму
свящéнників та левítíв,
щоб спíтати Його: „Хтó
ти такý?"

20. І він вýзнав, і не
зríкся, а вýзнав: „Я —
не Христóс".

21. Й запитáли його:
„А щó ж? Чи Ілля?" І від-
káзує: „Нí!" „Чи прорóк?"
І дав вídpovíдь: „Нí!"

22. Сказáли ж Йому:
„Хтó ж ти такý? щоб
дать вídpovíдь тýм, хто

23. Вídkazáv: „Я гóлос
„Рівнýйте дорóгу Гос-
пóдню", як Ісáя прорóк

24. Посланцí ж з фа-
ри́сéїв були.

25. І вонí запитáли
не бáчив, — Однорóдже- „Для чóго ж ти хрíстиш,
ний Сýн, що на лóні коли тý не Христóс, нí
Отця, Той Сам вýявив Ілля, нí прорóк?"
бúв.

26. Вídpovíв їм Івáн,
промовляючи: „Я водóю
хriщý, а мíж вáми сто-
íть, що Його ви не зна-
ете.

27. Він Отóй, що йde
по менí, що до мéне Він
бúв, що Йому розвý-
зать ремíнця від обuv'я
Його я негíдний".

28. Цé в Вífániї дíя-
лося, на тíм бóці Йордáну,
де хрíстíв був Івáн.

*Ик Іван Христитель
пíзвав Христа.*

29. Настúпного дñя Іван
бáчить Ісýса, що до нýбógo
їde Віn, та Й говорить:
„Ото Бóже Ягнý, що грíх
свíту берé!

30. Це Той, що про як він говорів, та й пі-
Нього казав я: За мною шлій за Ісусом.
Йде Муж, що передо 38. А Ісус обернувся
мною Він був, бо був й побачив, що воні йшли
поперше, ніж я.

31. І не знав я Його; та для того прийшов я, христівши водою, щоб 38. А воні відказали Йому: „Равві — перекладене це
Ізраїлеві Він явився“.

32. І свідчив Іван, промовляючи: „Бачив я Духа, що сходив, як голубка, із неба, та позіставався на Ньому.“

33. І не знав я Його, що христити водою послав був мене, мені оповів: „Над Ким що чули були від Івана Духа побачиш, що сходить, і позістається на Ньому, — це Той, що христитиме Духом Святым“.

34. І я бачив й засвідчив, що Він — Божий Син“.

Перші учні Ісуса.

35. Наступного дня стояв знову Іван, та двоє із учнів його.

36. І поглянувши він на Ісуса, що проходив, сказав: „Ото Бóже Ягњя!“

37. І почули два учні, хотів Він піти в Галілею.

38. А Ісус обернувся за Ним, та й каже до них: „Чого ви шукаєте?“ А воні відказали Йому: „Равві — перекладене це визначає: „Учителю“, — дё Ти живеш?“

39. Він говорить до них: „Ходіть і побачте!“ Ті пішли та й побачили, де Він жив, і перебули вони дёнь той у Нього. Було ж коло години десятої.

40. А один із тих двох, що чули були від Івана та йшлі вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра.

41. Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: „Знайшай ми Месію, що визначає: Христос“.

42. І привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: „Ти Симон, син Іонин; будеш званий ти Кіфа, що визначає: скеля (Петро)“.

43. Наступного дня за-

І знайшов Він Пиліпа та й кáже Йому: „Йди за Мною“.

44. А Пиліп з Віфсаїди походив, із міста Андрія й Петра.

45. Пиліп Нафанаїла знахóдить та й кáже Йому: „Ми знайшли он Того, що про Нього писав був Мойсéй у Законі й Пророки, — Ісуса, сина Йосипового, з Назарéту“.

46. І сказáв Йому Нафанаїл: „Та чи ж мóже бути із Назарéту що добре?“ Пиліп Йому кáже: „Прийді та побáч“.

47. Ісус,углéдівши Нафанаїла, що до Нього ідé, говорить про нього: „Ото спрávdí ізраїльтянин, що немáє в нім пídstupu!“

48. Говорить Йому Нафанаїл: „Звідки знаéш менé?“ Ісус відповів і до нього сказáв: „Я бáчив тебе ще давніш, нíж Пиліп тебе клíкав, як пíd фíговим дéревом бúв ти“.

49. Відповів Йому Нафанаїл: „Учителю, Ти — Син Бóжий, Ти Ізраїля Цár!“

50. Ісус відповів і до нього сказáв: „Через тé вíriш тý, що сказáв Я тобí, що пíд фíговим дéревом бáчив тебе? Бóльш від цього побáчиш!“

51. І Він кáже Йому: „Попrávdí, попrávdí ка- жу вам: Відтепéр ви побáчите нéбо відкрите та аngolív Бóжих, що на Людського Сíна вонí пídійmáються та опусkáються“.

Весілля в Кані Галилейській.

2. 1. А трéтього дня весілля справляли в Кані Галилейській, і була там Ісусова маті.

2. На весілля запрóшений бúв теж Ісус та ýучні Його.

3. Як забráklo ж винá, то маті Ісусова кáже до Нього: „Не мáють винá!“

4. Ісус же відkázue їй: „Шо, жíнко, до Méне тóбí? Не прийшлá йще гóдина Мóй!“

5. А маті Його до слуг кáже: „Зробіть усе тé, що б Він вám ní сказáв“.

6. Шість камíнних по-

судин на воду стояло там для обмивання юдейського, що відер по дві чи по три уміщали.

7. Ісус кáже до слúг: „Напóвніть водóю посóдини“. І їх поналивáли ущéрть.

8. І Він кáже до них: „Тепéр зачерпніть, й занесіть до весíльного стáростi“. І занеслі.

9. Як весíльний же стáроста спróбував воду, що стáлась вином, а він був не знáв, ізвéдки вонó, — знали ж слúги, що води наливáли, — то стáроста кlyче тодí молодóго

10. та й кáже Йому: „Перше дòбре вино ставить кóжна людýна, а як понапивáються, тодí гíрше; а ти дòбре вино аж на дòбсі зберіг“.

11. Такий чудам почáток Icúс зробив бóv у Кані Галилéйській, — і вýявив слáву Свою. І вvíрували в Нього учні Його.

Очищення святині.

12. Після цього відрáвивсь Він Сам, і мати Його, і брати Його, й Йо-

го учні до Капернаúму, й пробулí небагáто днів тám.

13. А зближáлася Пásха юдéйська, і до Еруса́ліму уда́вся Icúс.

14. І знайшóв Він, що в святýні волí прода́вали, й овéць, й голубів, та сидíли мінáльники.

15. І зробивши бичá з мотузкíв, Він вýгнав усé із святýні, — вíвцí й волí, а мінáльникам грóші розсíпав, і попе́ревертáв їм столý.

16. І сказáв продавцíм голубів: „Заберіть оце звíдси, й не робíте із дóму Отця Мого дóму торгóвого!“

17. Тодí учні Його ізгадáли були, що напíсано: „Зáпал до дóму Твойого з'їдає Менé“.

18. Й обізвáлисъ юдéї й сказáли Йому: „Якé нам знамéно покáжеш, що це можеш робити?“

19. Icúс віdpovív і промóвив до них: „Зруйнуйте цей хráм, — і в три дні Я постáвлю Його!“

20. Відказáли ж юдéї: „Сóрок шість лíт буду-

вáвся цей хráм, а Ти в трí дні постáвиш його?"

21. А Він говорíв про храм тіла Свого.

22. Коли ж Він із мéртвих воскрéс, то єчні Його ізгадáли булý, що Він щé говорíв, і в Писáння та в слóво, що сказáв був Ісус, вони ввíрували.

23. А як в Єрусалýмі Він бúв в свято Пásхи, то багáто - хто ввíрували в Його йménnia, побáчivши чуда Його, що чинíв.

24. Але Сам Ісус ім не довíрювався, бо Сам знов усіх,

25. і потréби не мáv, щоб хто свíдчив Йому про людíну, — бо знов Сам, що в людíні булó.

Розмова Ісуса з Никодимом.

3. 1. Був одýн чоловíк з фарисéїв, Никодим йому йménnia, начáльник юdéйський.

2. Він до Нього прийшóв уночі та й промóвив Йому: „Учителю, знá-

ємо мý, що прийшóв Ти від Бóга, як Учитель, — бо не мóже нікто таких чуд учинити, які чиниш Тý, коли Бóг з ним не бýде".

3. Ісус віdpovíв і до нього сказáв: „Попrávdí, попrávdí кажý Я тобí: Коли хто не народíться звéрху, то не мóже він бачити Бóжого Цárства".

4. Никодим Йому кáже: „Як мóже людíна родítися, бувши старóю? Xíba мóже вона увíйтý до нут्रá своїй матерí знóбу й родítись?"

5. Ісус віdpovíв: „По- прávdí, попrávdí кажý Я тобí: Коли хто з води й Дúха не рóдиться, той не мóже ввíйтý в Цárство Бóже.

6. Шо вродíлося з тíла — е тíло, що ж вродíлося з Дúха — е дúх.

7. Не дивуйся тому, що сказáв Я тобí: Вам потрíбно родítisya звérху.

8. Біter вíš, де хóче, й Його гólos ти чýвш, та не відаеш тý, звídkíля він прихóдить, і кудý він ідé. Так бувáє і з кóж-

ним, хто від Духа народжений".

9. Відповів Никодим і до Нього сказав: „Як це статися може?"

10. Ісус відповів і до Нього сказав: „Ти учитель ізраїльський, — то чи ж цього не знаєш?

11. Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо тě, що ми знаєм, а свідчим про тě, що ми бачили, але свідчення нашого вїй не приймаєте.

12. Коли Я' говорив вам про земне, та не вірите вїй, то як же повірите вїй, коли Я' говорить умі вам про небесне?

13. І не сходив на небо ніхто, тільки Той, що Він з неба зійшов, — Людський Син, що на небі.

14. Й як Мойсей підняв змія в пустийні, так мусить піднесений бути Й Син Людський,

15. щоб кожної, хто вірує в Нього, мав вічне життя.

16. Бог бо так полюбив оцей світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожної, хто

вірує в Нього, не згінув, але мав життя вічне.

17. Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ осудив, але щоб через Нього світ спасся.

18. Хто вірує в Нього, не буде осуджений; хто ж не вірує, — той вже осуджений, що не повірив в ім'я Однородженого Сина Божого.

19. Суд же такий, що Світло на світ прибуло, люди ж темряву більш полюбили, як Світло, — лихі бо були їхні вчинки!

20. Бо кóжен, хто робить лихé, ненáвидить світло, й не приходить до світла, щоб не згáнено вчинків Його.

21. А хто робить по правді, той до світла іде, щоб ділá Його виявились, бо зроблені в Бóзі вони".

Іванове свідоцтво про Ісуса.

22. По цьому прийшов був Ісус та юні Його до країни Юдéйської, і з ними Він там проживав та христів.

23. А Івáн теж христів

ув Еноні поблизу Саліму, бо булó там багáто водí; і приходили люди й христýлись,

24. бо Івáн до в'язніці не був ще посаджений.

25. I зчинíлось змагання Івáнових учнів з юдéями — про очищення.

26. I прийшлý до Івáна вонí та й сказáли Йому: „Учителю, Тóй, що був із тобóю по тóй бік Іордáну, про Якóго ти свідчiv,—ото хрýстить і Він, і до Ньюго всí йдúть”.

27. Івáн відповів і сказáв: „Людина нічого приймáти не мóже, як її з нéба не дáться.

28. Ви самí менí свідчите, що я говорíв: я— не Христóс, але посланий я перед Нýм.

29. Хто має зарýчену, тóй молодий. А дружкó молодóго, що стоїть й Його слýхає, дуже тíшиться з гóлосу він молодóго. Така рáдість моя оце спóвнилась.

30. Він має ростý, я ж — малíти.

31. Хто звéрху прихóдить, — Тóй над усíмá.

Хто похóдить з землí, то той зéмний й говорить по-зéмному. Хто прихóдить із нéба, Тóй над усíмá,

32. і що бáчив і чýв, те Він свідчить,— та свідцтва Його не прийmáє ніхтó.

33. Хто прийняв був свідцтво Його, то той стvérdив, що Бóг є правдíвий.

34. Бо Кóго Бог послáв, Тóй Бóжí слова промовляє, — бо без мíри Бог Дúха даé.

35. Отéць любить Сýна, й дав усé в Його рýку.

36. Хто вíрув в Сýна, то має той вíчne життý; а хто в Сýна не вíруv, тóй життý не побáчить, — і гнíв Бóжий на нíм пробувае”.

Іcус кидає Юдею.

4. 1. Як Господь же довідався бúв, що почýли були фарисéї, що Іcус учнів більше збирáє та хрýстить, як Івáн,

2. хоч Іcус не хрýстíв Сам, а учні Його,

3. Він покинув Юдею, і знову пішов в Галилею.

Ісус і самарянка.

4. І потрібно було переходити Йому Самарію.

5. Отож, прибував Він до самарійського міста, що звється Сихар, недаліко від поля, яке Я'ків своєму дав синові Йосипу.

6. Там же Я'ковова криниця була. І Ісус, дірогою змбрений, сів отак край криниці. Було коло години десь шостої.

7. Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: „Дай напítись Мені!“

8. Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи.

9. Тоді каже Йому самарянська жінка: „Як же Ти, юдеин бувши, та простиш напítись від мене, самарянської жінки?“
Бо юдеї не схόдяться із самарянами.

10. Ісус відповів і промовив до неї: „Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, що говорить тобі:

„Дай напítись Мені“, — ти б у Нього просила, і Він тобі дàв би живої водій“.

11. Каже жінка до Нього: „Й черпака в Тéбе, Пáне, немá, а криниця глибока,—звідки ж маєш Ти воду живу?“

12. Чи ти більший за нашого батька за Я'кова, що нам дàв цю криницю, і він сам з неї пíв, і синій його, і худоба його?“

13. Ісус відповів і сказав їй: „Кóжен, хто п'є воду цю, пiti знову хотітиме.

14. А хто пítиме воду, що Я' Йому дàм, не хотітиме пiti повíк, бо вода, що Я' дам Йому, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне“.

15. Каже жінка до Нього: „Дай мені, Пáне, цієї води, щоб я пítть не хотіла й сюді не приходила брати“.

16. Говорить до неї Ісус: „Йди, покліч чоловіка свого та й вертáйся сюді“.

17. Жінка відповіла та

й сказала: „Чоловіка не маю”. Відказав їй Ісус: „Ти добре сказала: „Чоловіка не маю”.

18. Бо п'ятьох чоловіків ти маля, а той, кого маєш тепер, — не м'уж він тобі. Це ти правду сказала”.

19. Каже жінка до Нього: „Бачу, Пане, що Пророк Ти.

20. Батьки наші вклонялися Богу на цій осі горі, а ви твердите, що в Єрусалімі те місце, де потрібно вклонятись”.

21. Ісус промовляє до ней: „Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалімі Отцёві вклонятись не будете вій.

22. Ви вклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми вклоняємося тому, що знаємо, — бо спасіння походить з юдеїв.

23. Алé наступає година, ѹ тепер вона є, коли богомільці правдиві вклонятися будуть Отцёві у Дусі та в правді, бо Отéць Собі праґне таких богомільців.

24. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні у дусі та в правді вклонятись”.

25. Відказув жінка Йому: „Я знаю, що прийде Месія, що зв'ється Христос, — як Він прийде, то все розповість нам”.

26. Промовляє до неї Ісус: „Це Я, що з тобою бесідую”.

27. І тоді надійшли Його учні, ѹ дивувались, що з жінкою Він розмовляв. Проте жоден із них не спітав: „Чого хочеш?” або: „Про що з нею говориш?”

28. Покинула жінка тоді водоноса свого, і побігла до міста та й людям говорити:

29. „Ходіть но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що була я вчинила. Чи Він не Христос?”

30. І воні повиходили з міста, ѹ до Нього прийшли.

31. Тим часом же учні просили Його та й казали: „Учителю, іж!”

32. А Він ім відказав:

„Я маю поживу на ідження, якої не знаєте вій“.

33. Питали тоді один одного учні: „Хіба хто приніс Йому їсти?“

34. Ісус кáже до них: „Пожива Моя — чинить вóлю Того, Хто послáв був Менé, і спрáву Його довершýти.

35. Чи не кáжете вій: „Ще чотири от місяці, — і настáнуть жнивá?“ А Я' кажу вám: Підійміть свої бчí та гляньте на нíви, — як для жнív уже половіли вонí!

36. А хто жнé, той заплату берé, і збирáє врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жнé — разом тішилися.

37. Бо про цé поговірка правдýва: „Хто інший сіє, а хто інший жнé“.

38. Я вас жáти послáв, де вій не трудíлісь булý: трудíліся іншí, ви ж до їхнього трóду ввійшлý“.

39. З того ж міста багáто-хто із самарян в Ньюго виїрували через слово жінки, що свідчила: „Він сказáв мені все, що булá я вчинíла“.

40. А коли самаряни до Нього прийшлý, то благáли Його, щоб у них Він зістáвся. І Він перебув там два днí.

41. Значно ж бóльш було вїрувало через слово Його.

42. А до жінки казáли вонí: „Не за слово твоé ми вже віруємо,—бо самі чули мý та й пізнáли, — що спрáвді Спаситель Він свíту“.

Ісус вертається до Галилеї.

43. Як минуло ж два днí, Він ізвéдти пішóв в Галилею.

44. Сам бо свідчив Ісус, що не має пошáни прорóк ув отчизні своїй.

45. А коли Він прийшóв в Галилею, Його прийняли галилéяни, побáчивши все, що вчинíв Він ув Єрусалýмі на свáті, бóходíли на свято й вонí.

Уздоровлення сина цареворучя.

46. Тоді знову прийшóв був Ісус у Кану Галилéйську, де перемінýв був

Він віду в вино. І був там один царедвóрець, що його син слабий був у Капернаумі.

47. Він, почувши, що Ісус із Юдеї прибув в Галилею, до Нього прийшов і благав Його, щоб пішов і сина йому уздорбив, бо мав він умерти.

48. Ісус же промовив до нього: „Як знамен тих та чуд ви не бачите, — не віруете!”

49. Царедвóрець говорить до Нього: „Піди, Господи, похи не вмेरла дитина моя”.

50. Промовляє до нього Ісус: „Іди, — син твій живе”. І повірив той слóву, що до нього промóвив Ісус, — і пішов.

51. А коли ще в дорозі він був, то слуги його перестріли його й сповістили, говбрячи: „Син твій живе”.

52. А він іх запитав про годину, о котрій стало лéгше йому. Вони ж відказали до нього: „Учора о сьомій годині гарячка лишила його”.

53. Зрозумів тоді бать-

ко, що була то година, о котрій був до нього промовив Ісус: „Син твій живе”. І вірував сам і дім цілий його.

54. Це знов друге знамено Ісус учинив, як вернувся був до Галилеї з Юдеї.

Уздоровлення слабого при Вітезді.

5. 1. Після тóго юдéйське свято булó, і до Єрусалíму Ісус відійшов.

2. А в Єрусалíмі, біля брами Овéчої, в купальня, Вітездá по-еврéйсько- му звéться, яка мала п'ять гáнків.

3. В них лежáло багáто слабих, слíпих, кривих, сухих, що чекáли, щоб віду порúшено.

4. Бо áнгол Господній часáми спускáвсь до купальній порúшував віду, і хто пérший улázив, як віду порúшено, той здорбий ставáв, якý б він хворобу не мав.

5. А був там один чоловíк, що трýдцять і вісім літ він був недýжий.

6. Як Ісус його вглéдів,

що лежить, та відаючи, що багато він часу слабує, говорить до нього: „Хочеш бути здоровий?“

7. Відповів Йому хворий: „Пане, я не маю людейни, щоб воня, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить“.

8. Говорить до нього Ісус: „Уставай, візьми ложе своє та й ходй“.

9. I зáраз одужав оцей чоловік, і взяв ложе своє та й ходйв. Того ж дня субота була,

10. тому то сказали юдеї вздоробленому: „Субота, й не годиться тобі брати ложа свого“.

11. А він відповів їм: „Хто мене уздоровив, мені Той сказав: „Візьми ложе своє та й ходй“.

12. А вони запитали його: „Хто Той Чоловік, що сказав тобі Він: „Візьми ложе своє та й ходй?“

13. Та не знає уздоровлений, Хто то Він, бо Ісус ухилився від народу, що був на тім місці.

14. Після того Ісус стрів в святині його та й промовив до нього: „Ото відужав ти. Не гріши ж більше ти, щоб не сталось тобі чого гіршого“.

15. Чоловік же пішов і юдеям звістив, що Той, Хто вздоровив його, то Ісус.

Ісус виявляє Себе, як Сина Божого.

16. Через це ж зачали переслідувати юдеї Ісуса, що такé Він чинив у суботу.

17. А Ісус відповів їм: „Отéць Мíй працює аж досі, — працюю і Я“.

18. I тому то юдеї ще більш намагались вбити Його, що не тільки суботу порушував Він, але ЙБога Отцем Своїм звáв, *«а тим роблячись Бóгові рівним».*

19. Відповів же Ісус і сказав їм: „Попráвdi, попrávdí кажу вам: Син нічого не може робіть Сам від Сéбе, тільки те, що Він бачить, що робить Отéць; бо що ро-

бить Він, те так само й Син робить.

20. Бо Отéць любить Сíна, й покáзує всé, що Сам робить, Йому. I по-кáже Йому дíла більші від цих, щоб вý дивувáлисъ.

21. Бó як мéртвих Отéць воскрешáє й оживлює, так і Сíн, кого хóче, оживлює.

22. Бо Отéць і не сýдить нíкóго, а ввесь сýд віddав Сíновí,

23. щоб усí шанувáли і Сíна, як шануþуть Отця. Хто не шанує Сíна, — не шанує Отця, що послáв Він Його.

24. Попráвdi, попrávdí кажú вам: Хто слухає слова Могó, і вíрує в Тóго, що послáв Він Менé, — життя вíчне той тво мáє, й на сýд не приходить, алé перейшóв він від смéрти в життя.

25. Попrávdi, попrávdí кажú вам: Наступáє го-дýна, й тепér уже є, колý волос Бóжого Сíна по-чýють помéрлі, а тí, що почýють, оживутъ.

26. Бó як має Отéць життя Сám у Собí, так

і Сíновí дáв життя мати в Самому Собí.

27. I Він дáв Йому сýлу чинити і сýд, бо Він — Людський Сíн.

28. Не дивýтесь цьомý, бо надхóдить годíна, коли всí, що в гробáх, — Його гóлос почýють,

29. і повихóдять отí, що чинíли добро, на воскресíння життý, а котрí зло чинíли, на воскресíння сýду.

30. Я нíчого не мóжу робить Сам від Сéбе. Як Я чýю, суджý, і Мíй сýд справедливий, — не шукáю бо вóлі Своїї, але вóлі Отця, що послáв Він Менé.

31. Коли свíдчу про Сéбе Я Сám, то свíдоц-
ує Я Сéбе.

32. Е Гíший, Хто свíд-
чить про Мéне, і Я знаю, що правдíве свíдоцтво,

яким свíдчить про Мéне. 33. Ви послали були до Івáна, і він свíдчив про прáвdu.

34. Та Я нé від людýни свíдоцтва приймаю, але цé говорю, щоб були ви спасéні.

35. Він світільником був, що горів і світів, та вій тільки хвілю хотіли потішитись світлом його.

36. Але Я маю свідчення більше за Іванове, бо ті спріви, що Отець Мені дав, щоб Я виконав їх, тії спріви, що Я їх чиню, самі свідчать про Мене, що Отець Мені послав.

37. Та Й Отець, що послав Він Мене, Сам за свідчив про Мене; але вій ані голосу Його не чули нікому, ані віду Його не побачили.

38. Навіть слова Його ви не маєте, що б у вас пробувало, бо не вірите в Того, Кого Він послав.

39. Дослідіть но Писання, бо ви думаете, що в них маєте вічне життя, — вони ж свідчать про Мене!

40. Та до Мене прийті ви не хочете, щоб мати життя.

41. Від людей не приймаю Я слави,

42. але вас Я пізнаю, що любови до Бóга в собі ви не маєте.

43. Я прийшов був у йміння Своїого Отця, та Мене не приймаєте ви. Коли ж прийде хто інший у йміння своє, того приймете ви.

44. Як ви можете вірувати, коли славу одін від одного приймаєте, а слави тієї, що від Бóга Єдиного, не праґнете від?

45. Не думайте від, що перед Отцем буде вас винуватити Я', — від, хто вас винуватити буде, — Мойсей, що на нього надіється від.

46. Коли б ви Мойсéєві вірили, то Й Мені б ви повірили, бо про Мене писав він.

47. Як Писанням Його ви не вірите, то як віри поймёте словам Моїм?" Чудо нагодування п'яти тисяч народу.

6. 1. Після того Ісус перейшов на той бік Галилейського чи Тиверіадського моря.

2. А за Ним ішла сйла народа, бо бачили чуда Його, що чинив над недужими.

3. Ісус же на гору зійшов і сидів зо Своїми там учнями.

4. Наблизялася ж Пасха, юдейське свято.

5. А Ісус, звівши очі Свої, та побачивши, яка сила наріду до Нього іде, говорить Пиліппові: „Де ми купимо хліба, щоб вони поживились?“

6. Він же це говорить, щоб у ньому досвідчитись, бо знат Сам, що Він має робити.

7. Пиліп Йому відповідь дав: „І за двісті динарів їм хліба не вистачить, щоб кожний із них бодай трохи дістáв“.

8. Говорить до Нього Андрій, один з учнів Його, брат Симона Петра:

9. „Є тут хлóпець одiн, що має п'ять ячніх хлібів та дві рýбі, але що то на силу таку!“

10. А Ісус відказав: „Скажіть людям сідати!“ А булá на тім місці велика трава. Й чоловікіз васіло числом із п'ять тýсяч.

11. А Ісус взяв хліб, і, подяку вчинивши, роз-

дав тýм, що сиділи. Так само і з рýб, скільки хотіли вони.

12. Й як наільше вони, Він говорить до учнів Своїх: „Позбирайте кускі позістали, щоб ніщо не загинуло.“

13. І зібрали вони. І дванадцятеро кошів повних наклали кусків, що лишились ідцям з п'яти ячніх хлібів.

14. А люди, що бачили чудо, якé учинив був Ісус, гомоніли: „Це Той справді Прорóк, що повинен прибути на світ!“

15. Спостерігши ж Ісус, що вони мають зáмір прийтí та забрати Його, щоб настановити царéм, знов на гору пішов Сам одiн.

Ісус ходить по воді.

16. А як вéчір настáв, то зiйшлй Його учні над мóре.

17. І ввійшовши до човна, на другий бік мóре вони попливли, до Капернауму. І тéмрява вже наступила булá, а Ісус ще до них не приходив.

18. Від великого ж вітру, що віяв, хвилювалося море.

19. Як вони пропливали стадій із двадцять п'ять або з тридцять, то Ісуса побачили, що ходить по морю й до човна зближався, — і їх страх обгорнув.

20. Він же кáже до них: „Це Я, — не лякайтесь“.

21. І хотіли вони взяти до човна Його; й човен зараз пристав до землі, до якої пливалі.

|Хліб життя.

22. А наступного дня той народ, що на тім боці моря стояв, побачив, що там іншого човна, крім одного того, що до нього ввійшли були учні Його, не було, й що до човна не вхóдив Ісус із Своїми учнями, але відпливали самі учні.

23. А тим часом із Тиверіади були припливали човни іншії близько до місця того, де вони юти хліб, як Господь учинив був подяку.

24. Отож, як побачили

люді, що Ісуса та учнів Його там немá, то в човні посаділи самі й прибули ось до Капернауму, її шукали Ісуса.

25. І на тім боці моря знайшовши Його, сказали Йому: „Коли Ти прибув сюди, Вчитель?“

26. Відповів їм Ісус і сказав: „Попрावді, попрावді кажу вам: Менé не тому ви шукáєте, що бáчили чуда, а що юли з хлібів і наїлися.

27. Пильнúйте ви нé про пожíву, що гýне, аlé про пожíву, що вона зістається на вічне життя, яку дáсть вам Син Людський, бо відзначив Його Бог Отéць“.

28. Сказали ж до Нього вони: „Що ми маєм почати, щоб робить діла Бóжі?“

29. Ісус відповів і сказав їм: „Оде́ діло Бóже, — щоб у Того ви вірували, Кого Він послáв“.

30. А вони відказали Йому: „Якéє ж знамéно Ти чýниш, щоб побачили мý й поняли Тобі вíри? Що Ти рóбиш?“

31. Нáші батькí їли мáнну в пустýні, як написано: „Хліб із нéба їм дáв на пожíву“.

32. А Ісус їм сказáв: „Попрáвді, попрáвді кажú вам: Не Мойсéй хліб із нéба вам дáв, — Мíй Отéць дає вám хліб правдивий із нéба.

33. Бо хліб Бóжий є Тóй, Який схóдить із нéба, й дає життя світові“.

34. А вонí відказáли до Ньюго: „Давай, Гóсподи, хліба такого нам зáвжди!“

35. Ісус же сказáв їм: „Я — хліб життя. Хто до Мéне прихóдить, — не голодувáтиме він, а хто вíрує в Мéне, — не хотíтиме пítи нíкóли.

36. Але Я' вам сказáв, що Менé хоч ви й бáчили, та не вíруете.

37. Усе прийде до Мéне, що Отéць дає Менí, а тогó, хто до Мéне прихóдить, Я не вíжenu гéть.

38. Бо Я з нéба зíйшóв не на té, щоб вóлю чинити Свою, але вóлю То-гó, що послáв Він Менé.

39. Оде ж вóля Того,

що послáв Він Менé, — щоб з усьóго, що дáв Менí Він, Я нíчого не стráтив, алé воскресíв те останнього дня.

40. Оде ж вóля Мóйого Отця, — щоб усякíй, хто Сина бáчить та вíрує в Ньюго, мав вíчне життя, — і тогó воскрешу Я останнього дня“.

41. Тодí рéмствувасть стáли юдéї на Ньюго, що сказáв: „Я той хліб, що з нéба зíйшóв“,

42. і казáли вонí: „Хіба Він не Ісус, син Йосипів, що ми знаємо бáтька та матíр Його? Як же Він повíдає: Я з нéба зíйшóв?“

43. А Ісус відповів і промóвив до них: „Не рéмствууйте вý між собóю.

44. Нíкто бо не може до Мéне прийтí, як Отéць, що послáв Він Менé, не притягне Його, — і тогó воскрешу Я останнього дня.

45. У Прорóків написано: „І всí будуть від Бóга навчéні. Кóжен, хто від Бóга почúv і навчíвся, прихóдить до Мéне“.

46. Це не зна́читъ, щоб хтось Отця бачив, — тільки Той Отця бачив, Хто похόдить від Бога.

47. Попрावді, попрावді кажу Вам: Хто вірує в Мене, — життя вічне той має.

48. Я' — хліб життя.

49. Батьки ваші в пустині були їли манну, — й померли.

50. То є хліб, який сходить із неба, — щоб не вмér, хто його споживає.

51. Я' — хліб живий, який з неба зійшов: коли хтось споживатиме хліба цього, той повік буде жити. А хліб, що дам Я', то є тіло Моє, яке Я' за життя світу дам".

52. Тоді між собою змага́тися стáли юдеї, говорячи: „Як же Він може дати нам тіла спожyти?"

53. I сказáв їм Ісус: „Попрávdí, попрávdí кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського, й пýти не будете кроvi Його, то в собі ви не будете мати життя."

54. Xто тіло Моé споживає та кроб Moю p'é, той має вічне життя, — і тогó воскрешу Я останнього дня.

55. Bo тіло Moé — то правдivo пожýва, Moя ж кроб — то правдivo пittý.

56. Xто тіло Moé споживає і кроб Moю p'é, той в Mení пробувáє, а Я в ньому.

57. Як живий Отéць послáв Mené, і живу Я Отцéм, так і той, хто Mené споживає, і він житиме Mnóbu.

58. To є хліб, який з неба зійшов. Не як вáши батькі їли манну й помerли, — хто цей хліб споживає, той жить буде повík".

59. Оде Він говорýв, коли в Капернаумі на-вчáв в синагózí.

Відступництво учнів Ісусових.

60. A багáто хто з учнів Його, як почúli oцé, гомоніли: „Жорстóка це мóba! Xто її слухать може?"

61. А Ісус, Сам в Собі знавши це, що учні Його на те речуть, промовив до них: „Чи сце вас зражає?

62. А коли ж ви побачите Людського Сина, що скінчиться туди, де пірше Він був?

63. То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Словá, що їх Я говорив вам, то дух і життя.

64. Але є дехто з вás, що не вірують“. Бо Ісус знов спочатку, хто ті, що не вірують, і хто зрадить Його.

65. І сказав Він: „Я тóму ѹ говорив вам, що до Мéне прибути не може ніхто, як не буде Йому від Отця твое дáне“.

66. З того часу відпали багато-хто з учнів Його, й не ходили вже з Ним.

67. І сказав Ісус Дванадцятьом: „Чи не хочете ѿї вій відійті?“

68. Відповів Йому Симон Петро: „До кóго ми підемо, Господи? Ти словá життя вічного маєш.

69. Ми ж увірували та

пізнáли, що Христóс Ти Син Бóга живого“.

70. Відповів їм Ісус: „Чи не Дванадцятьох Я вас вýбрав? Та один з вас диявол“.

71. Це сказав Він про Ю'ду, сина Симона, Іскаріота. Бо цей Його зрадити мáв, хоч він був один з Дванадцятьох.

Ісус тайкома прибув до Єрусалиму.

7. 1. Після цього Ісус ходив по Галилéї, не хотів бо ходить по Юдéї, бо юдéї бажали забити Його.

2. А надходило свято юдéйське — Кúчки.

3. І сказали до Нього браті Його: „Піди звідси, і йди до Юдéї, щоб і учні Твої побачили вчynки Твої, що Ти робиш.

4. Тайкома бо не робить нічого ніхто, але сама праугне бути відомий. Коли Ти таке чиниш, то явій Себе світові“.

5. Но не вірували в Нього наవіть браті Його.

6. А Ісус промовляє до них: „Не настáв ще Мíй

час, але завжди готовий час вा�ш.

7. Вас ненавидіти світ не може, а Менé він не-навидить, бо Я свідчу про нього, що діла його злі.

8. Ви ідіть на це свято, Я ж ішо не піду на це свято, бо не віповнився ще Мій час“.

9. Це сказавши до них, Він вістáвсь в Галилéї.

10. Коли ж вийшли на свято браті Його, тоді Й Сам Він пішов, не відкрито, але ніби пòтай.

11. А юдéї за свята шукали Його та питали: „Де Він?“

12. Й поголобска велика про Нього в народі була. Одні говорили, що Він добрий, а інші казали: „Ні, — Він звóдить з доброго народа“.

13. Та відкрито про Нього ніхто не казав, — бо боялись юдéїв.

Наука Ісуса в святині в свято Кучок.

14. В половині вже свята Ісус до святині пішов і навчав.

15. Й дивувáлись юдéї й казали: „Як Він знає Писання, не вчivшись?“

16. Відповів ім Ісус і сказав: „Наука Моя — не Моя, а Того, що послáв Він Менé.

17. Коли хóче хто болю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бóга вона, чи від Сéбе Само́го кажу Я.

18. Хто говорить від себе само́го, той власної слáви шукáє, а Хто слáви шукáє Того, що послали Він Його, Той правдивий, — і в Ньому непрáви-ди немá.

19. Чи ж Закóна вам дáв не Мойсéй? Та ніхто з вас Закóна тогó не викóнує. Нащо хóчете вбýти Менé?“

20. Нарóд відповів: „Чи Ти дéмона маєш? Хто Тебé хоче вбýти?“

21. Ісус відповів і сказав ім: „Одне дíло зробив Я, — і всí ви дíвýєтесь.

22. Через цé Мойсéй дáв був обрізання вám, — не тому, що вонó від Мойсéя, але від батьків,

— та вій у суботу обрі-
зуєте чоловіка.

23. Коли ж чоловік у суботу приймає обрізання, щоб Закону Мойсіївого не порушити, чого ж рече-
ствуете ви на Мене, що
вздорбив Я цілу людіну
в суботу?

24. Не судіть по об-
личчю, але суд справед-
ливий чиніть!

25. Дехто ж з єруса-
лімлян казали: „Хіба це
не Той, що Його хоті-
тять вбити?”

26. Бо говорить від-
крито ось Він, — і нічого
не кажуть Йому. Чи то
справді дізналися старші,
що Він дійсно Христос?

27. Та ми знаєм Цього,
звідки Він. Про Христя ж,
коли прийде, ніхто знати
не буде, звідки Він.“

28. І скликнув Ісус у
святині, чавчаючи й кá-
жучи: „Й Мене знаєте
вій, й знаєте, звідки Я’.
А Я’ не прийшов Сам
від Себе; правдивий же
Той, що послав Він Менé,
що Його ви не зна-
ете.

29. Я знаю Його, бо

від Нього Я, — і послав
Мене Він“.

30 Тож шукали воїні,
щоб скопити Його, та
ніхто не наклав рук на
Нього, — бо то щé не
настала година Його.

31. А багато з наріду
булі в Нього ввірували
та казали: „Коли прийде
Христос, чи ж Він чуда
чинитиме більші, як чи-
нить Оцей?”

32. Фарисеї прочули
такі поголоски про Ньо-
го в наріді. Тоді перво-
священики та фарисеї
послали булі світліх слуг,
щоб скопити Його.

33. Ісус же сказав: „Ще
недовго побуду Я з вá-
ми, та й до Того підуй,
що послав Він Менé.

34. Ви шукати Мене
будете, — і не знайдете;
а туди, де Я’ є, туди ви
прибути не можете“.

35. Між собою юдеї
тоді говорили: „Куди хó-
че йти Він, що не знайдем
Його? Чи не хоче йти
до виселенців між греками
та й греків навчати?

36. Що за слово, якé
Він сказав: „Ви шукати

Мене бу́дете, — і не знá-
йдете; а тудí, де Я' є,
тудí ви прибúти не мó-
жете?“

37. А в останній вели-
кий день свята Ісус стояв
ї клякав, говорячи: „Ко-
ли хóче хто пítи, — не-
хай прийде до Мéне та
й п'є!“

38. Хто вíрує в Мéне,
як кáже Писáння, то рí-
ки живої водí потечутъ
з Його лóня“.

39. Це ж сказáв Він
про Дúха, що мáли при-
йняти Його, хто ввíрував
в Ньюго. Не булó бо ще
Дúха на нíх, — не був
бо Ісус ще прославлений.

40. А багáто з народу,
почувши словá тí, казá-
ли: „Він спрáвді про-
рóк“.

41. Інші казáли: „Він
Христóс“. А ще інші ка-
зáли: „Хíба прийде Хри-
стóс з Галилéї?“

42. Чи ж не кáже Пи-
сання, що Христóс при-
йде з рóбу Давíдового,
і з селá Вифлеéма, звід-
кілá був Давíд?“

43. Так повстáла не-
згода в народі з-за Ньюго.

*Невдалий замíр схопити
Іесуа.*

44. А дéкотрі з цíх
мали зáмíр схопити Йо-
го, — та нікто не поклáв
рук на Ньюго.

45. І вернúлися слúги
до первосвяцéників та
фарисéїв, а ті їх запитá-
ли: „Чому нé привелí ви
Його?“

46. Відказáли тí слúги:
„Чоловíк ще нíкóли так
нé промовляв, як Оцéй
Чоловíк“.

47. А їм віdpovíl фар-
исéї: „Чи й вáс із до-
рógi не звéдено?“

48. Хíба хто зо стáр-
ших або з фарисéїв увíру-
вав в Ньюго?

49. Алé проклятий народ
той, що не знаe Закónу“.

50. Говорить до нíх
Никодýм, що вночí був
прихóдив до Ньюго, й що
був один з нíх:

51. „Хíба сúдить Закón
наш людíну, як пéрше
її він не вíслухає, й не
дíзнається, що вона рó-
бить?“

52. Йому віdpovíl та
сказáли вони: „Чи й ти

нé в Галилéї? Дослідí та побáч, що не прýйде прорóк з Галилéї”.

53. І до дóму свого пíшов кóжен.

Ісус прощає грішниці.

8. 1. Ісус же на гору Олýвну пíшов.

2. А над рáнком прийшóв до святині Він знóву, — і всí лóди збíгáлись до Ньюго. А Він сíв і навчáв їх.

3. І ось книжники та фарисéї привóдять до Ньюго в перéлюбі схóлену жінку, й посерéдині стáвлять її

4. та й говорять Йому: „Оцю жінку, Учителю, злóвлено — на гарячому вчýнку перéлюбу...

5. Мойсéй же в Законі звелíв нам такíх побíвати камíнням. А Тý що говориш?”

6. Це ж казáли вонí, щоб Його спокусítи та мати на Ньюго оскарженнia. А Ісус, нахилíвшиесь додóлу, по землí пíса в пáльцем...

7. А колí тí не переставали питати Його, Він

пíдвíвся й промóвив до них: „Хто з вás без грíха, — нехай пérший на нéї він кáменем кíне!”...

8. І Він знóв нахилíвся додóлу й пíса в по землí...

9. А вонí, щe почúвши й сумлінням докóрені, стáли одíн по однóму вихóдить, почávши з найстárших та аж до останніх. І зíстáвсь Сам Ісус і та жінка, що стóяла всерéдині.

10. І пíдвíвся Ісус, і нíкого, крім жінки, не бáчивши, промóвив до нéї: „Де ж тí, жінко, що тебé оскаржáли вонí? Чи нíкто тебе нé осудíв?”

11. А вона відказáла: „Ніхто, Гóсподи”. І сказáв їй Ісус: „Не осúджую й Я’ тебе. Иди собí, але бíльш не грíши”.

Ісус — Світло для світу.

12. І знóву Ісус промовляв до них, кáжучи: „Я Світло для світу. Хто йдé вслíд за Мною, не ходíтиме в тéмряві тóй, але мáтиме світло життя”.

13. Фарисеї ж Йому відказали: „Ти Сам свідчиш про Себе,—тим свідоцтво Твоє неправдиве“.

14. Відповів і сказав їм Ісус: „Хоч і свідчу про Себе Я Сам, — та правдиве свідоцтво Моє, бо Я знаю, звідкіля Я прийшов і куди Я іду. Ви ж не відаєте, звідкіля Я приходжу й куди Я іду.“

15. Ви по тілові судите,—не суджуй Я нікого.

16. А коли Я суджув, то правдивий Мій суд, бо не Сам Я, а Я’ та Отець, що послав Він Мене.

17. Та й у вашім Законі написано, що свідчення двох чоловіків правдиве.

18. Я Сам свідчу про Себе Самого, і свідчить про Мене Отець, що послав Він Мене“.

19. І сказали до Нього вони: „Де Отець Твій?“ Ісус відповів: „Не знаєте ви ні Мене, ні Мойого Отця. Якби знали були ви Мене, то й Отця Мого знали б“.

20. Ці слова Він казав при скарбниці, у святині

навчаючи. І ніхто не скопів був Його, бо то ще не настала година Його.

Ісус вияснює фарисеям, що Він — предвічний Син Божий.

21. І сказав Він їм знову: „Я відходжу, ви ж шукати Мене будете, і помрете в гріху ви своїм. Куди Я’ йду, туди ви прибути не можете“.

22. А юдеї казали: „Чи не вб’є Він Самого Себе, коли каже: Куди Я’ йду, туди ви прибути не можете?“

23. І сказав Він до них: „Ви — від долу, Я — з високи; ви із світу цього, Я не з цього світу.

24. Тому Я сказав вам, що помрете в своїх ви гріхах. Бо коли не увіруете, що то Я’, то помрете в своїх ви гріхах“.

25. А вони запитали Його: „Хто Ти такий?“ І Ісус відказав їм: „Чого взагалі говорю Я до вас?

26. Я маю багато про вас говорити й судити; правдивий же Той, що

послáв Він Менé, ѹ Я сві-
товí тé говорю, що від вільні?
Нього почув“.

27. Але нé зрозумíли
вонí, що то Він про Отця
говорíв їм.

28. Тож Ісус їм сказáв:
„Коли ви підіймете Люд-
ського Сýна, тодí зрозу-
мíєте, що то Я, і що Сам
Я від Сéбе нíчого не дíю,
але тé говорю, як Отéць
Мíй Менé був навчíв.

29. А Тóй, що послáв
Він Менé, пробувáє зо
Мнóю; Отéць не зістá-
вив Самóго Менé, бо Я
зáвжди чиню, що Йому
до вподóби“.

30. Коли Він говорíв
це, то багáто-хто в Нього
увíрували.

31. Тож промóвив Ісус
до юдéїв, що вонí в Нью-
гоувíрували: „Як в наýді
Moїй позістáнетeся, тодí
спrávdí Moїми ви úчнями
бúдete,

32. і пíзнаeте právdu,
— а právda вac вízvo-
lity!“

33. Вонí відказáли Йо-
mý: „Авраáмів мí рíд, й
нíчиíми невíльниками не
булý мí нíкбли. То як же

Ти кáжеш: „Vi стáнетe
víльní?“

34. Віdpovíв їм Ісус:
„Попrávdí, попrávdí kájú
vam, що кóжен, хто чи-
нить грíх, той невíльник
gríxá.

35. I нé зістаéться не-
víльник у дóмі повík, але
Сýn зістаéться повík.

36. Коли Сýn отже вí-
звolíty вásc, то спrávdí
vi бúdete víльni.

37. Знаю Я, що ви
ríd Авраámív, але хóчетe
smértъ заподíять Mení, bo
naúka Moý ne vmišáeться
v vásc.

38. Я тé говорю, що
Я báchiv в Отця, та Й vi
róbite té, що vi báchili
v bátyka svógo“.

39. Сказáli вонí Йому
v vídpovíde: „Nash otécy
— Авраám“. Віdkazáv їм
Ісус: „Koli b vý Avraámovi
dítí bulí, то чи-
nili b dílá Avraámovi.

40. A тепéр ось vi хó-
chetе вbíti Mené, Чоло-
víka, що vám казав práv-
du, яку чuv Я vіd Bóga.
Цього Авраám ne róbív.

41. Vi dílá bátyka vá-
шого róbite“. Вонí ж

відказали Йому: „Не ро- слухає Бóжі слова; через дýлися мý від перéлю- té ви не слухаєте, що вý бу, — однóго ми маємо не від Бóга“.

Бáтька — то Бóга“.

42. А Ісýс їм сказáв: „Якби Бóг був Отéць ваш, — ви б любили Менé, бо від Бóга Я вýйшов й прийшóв, — не від Сéбе ж Самóго прийшóв Я, а Менé Вíн по- слáв.

43. Чому мóви Моéї ви нé розумíєте? Бо не можете чути ви слóва Мого.

44. Ваш бáтько — дíявол, й пожадлíвості бáтька свого ви виконувати хóчете. Вíн бúв душогúб ізпочáтку, і в прáвді не встóяв, бо прáвди немá в нíм. Як говорить непráвду, то говорить зо свóго, — бо вíн неправdomóвець і бáтько непráвdi.

45. А Менí ви не вíрите, бо Я прáвdu кажý.

46. Хто з вас може Менí докорýти за грíх? Коли ж прáвdu кажý Я, чом Менí ви не вíрите?

47. Хто від Бóга, той

слухає Бóжі слова; через те ви не слухаєте, що вý бу, — однóго ми маємо не від Бóга“.

48. Відізвáлись юдéї й сказáли Йому: „Чи ж не дóбре ми кáжемо, що Ти сама́рянин і déмона маєш?“

49. Ісýс віdpovív: „Не маю Я déмона, та шаную Свойóго Отéця, ви ж Менé зневажáєте.

50. Не шукáю ж Я влáсної слáви, — є Такýй, Хто шукáє та сýдить.

51. Попrávdí, попrávdí кажý вам: Хто наўку Мою берегтýме, не побáчить той смéрти повík“.

52. І сказáли до Нýбóго юdéї: „Тепér ми дíзнáлисъ, що déмона маєш: умéро Авраám i прорóки, а Ти кáжеш: Хто наўку Мою берегтýме, той не спróбует смéрти повík.

53. Чи ж Ти бíльший, анíж отeць наш Авраám, що помéр? Та й прорóки помéрли. Ким Ти рóбиш Самóго Себé?“

54. Ісýс віdpovív: „Як Я слáвлю Самóго Себé, то níщó Моя слáва. Менé прославляє Отéць Míй,

про Якого ви кáжете, що Він Бóг вам.

55. I вý не пíзнали Йогó, а Я знаю Йогó. А колý Я скажу, що не знаю Йогó, — буду неправдомбèць, подíбний до вás. Та Я знаю Йогó, — і слово Йогó зберігаю.

56. Ваш отéць Авраам праgnув з рáдістю бúв, щоб побáчiti дéнь Мíй, — і він бáчив, і тíшився”.

57. A юdéї ж до Ньюго сказáli: „Ти й п'ятидесятí лíт не маеш іщé, — й Авраáма Ти бáчив?”

58. Icús ím vídkazáv: „Попrávdi, попrávdi кажу вам: Перш нíж стávscя Авраám, — Я є“.

59. I схопílli камíння вонí, щоб метнúti на Ньюго. Та скрývся Icús, і píšob iз святíni.

Уздоровлення слíпого- дженого.

9. 1. A колý Він прохóдив, чоловíка побáчив, що слíпий був з нарóдження.

2. I спítáli Йогó ýчні Йогó, говорячи: „Учите-

лю, хто згрíшиv: чи він сáм, чи батькí Його, що слíпий він родívся?”

3. Icús vídpovív: „Не згрíшиv aní він, нí батькí Його, але щоб дíла Бóжí явíllсь на ньюому.

4. Mi мýsum víkónuvati díla Tógo, що послáv Він Mené, aж поki в déнь. Надхóдить он níč, коли жóден не зmóже víkónuvati.

5. Dóki Я в свíti, — Я Свítlo для свítu“.

6. Промóvivши цé, Він сплíonuv на зéмлю, і з слínni грязívo зробív, і óči слípómu pomázav грязívom,

7. i до ньюго промóviv: „Пídi vмíjíssya в stav-
kú Сiloámskíim“ (віzna-
cháe це „Пóсланий“). Тож píšob той i vмíjíssya, — i verñúvся видю́щий.

8. A сусídi ta tí, що báchili pérše Йогó, як búv віn слípий, говорíli: „Чи ж не тóй це, що сидív та просív?”

9. Говоряли однí, що це віn, a іншí казáli: „Нí, — подíbний до ньюого“. A віn vídkazáv: „Це я“.

10. І питали його: „Як же очі відкрілись тобі?“

11. Розказував той: „Чоловік, що Його звати Ісусом, грязиво зробив був і очі помазав мені, і до мене сказав: „Підій в Силоам та й умийся“. Я ж пішов та й умивсь, — і став бачити“.

12. І сказали до нього: „де Він?“ Відкáзує той: „Я не знаю“.

13. Ведуть тоді до фарисеїв тогó, що був перше незрячий.

14. А була то субота, як грязиво Ісус учинив і відкрів йому очі.

15. І знов запитали його й фарисеї, як видіючий він стáв. А він розповів їм: „Грязиво поклав Він на очі мені, і я умився, — і бачу“.

16. Тоді дéякі із фарисеїв казали: „Не від Бóга Одéй Чоловік, — бо суботи не дéржить“. А інші казали: „Як же чуда такі може грішна людина чинити?“ І незгода між ними була.

17. Тому знову говорять сліпому: „Що ти кá-

жеш про Нього, коли очі відкрів Він тобі?“ А тобі відказав: „Він Прорóк“.

18. Юдéї однáче йому не повíрили, що незрячий він був і прозрів, аж поки прозрілого того батьків не покликано.

19. Й запитали їх, кáжучи: „Чи вáш оце сýн, про якого ви кáжете, що родився слíпий? Як же він тепер бáчить?“

20. А батькій його відповілі та сказали: „Ми знаєм, що цéй — то наш сýн, і що він народився слíпий“.

21. Але як тепер бáчить, — не знаєм; або хтó йому очі відкрів, — ми не відаєм. Постпитайте його, — він дорбслий, нехай сам він про сéбе говорить“.

22. Такé говорили батькій його, бо боялись юдéїв: юдéї бо вже були змовилися, — як хтó за Христá Його вíзнає, щоб той був відлúчений від синагоги.

23. Ось тому говорили батькій його: „Він дорбслий, — його поспитайте“.

24. І поклікали вдруге того чоловіка, що він був сліпий, і сказали Йому: „Віddай хвалу Бóгові. Ми знаєм, що грішний Отóй Чоловíк”.

25. Але він відповів: „Чи Він грішний — не знаю. Однé тільки знаю, що був я сліпий, — тепер бáчу”.

26. І спитáли його: „Що тобі Він зробíв? Як відкрýв тобі очі?”

27. Відповів він до них: „Я вже вám говорíв, — та не слухали вій. Що бажáєте зно́ву почути? Може й вій Його єчнями хóчете стáти?”

28. А воні його віла-яли та й сказáли: „То тý Його єчень, а ми єчні Мойсéєві.

29. Ми знаєм, що Бóг говорíв до Мойсéя, — звідки ж узя́вся Оцéй, ми не відаєм”.

30. Відповів чоловíк і сказáв їм: „От у цьому й дивóта, що не знаєте вій, звідки Він, — а Він мені очі відкрýв!

31. Та ми знаєм, що грішників Бóг не послу-

хáє; але хтó богобíйний й викóнує вóлю Його, — того слухає Він.

32. Відвíку не чúвано, щоб хто очі відкрýв був сліпому з народження.

33. Колý б не від Бóга був Цéй, Він нічого не мíг би чинýти”.

34. Вони відповілі та й сказáли Йому: „Ти цéлій в гріхáх народívся, — й чи тобі нас учýти?” І гéть його вýгнали..

35. Дізвáвся Icús, що воні того вýгнали гéть, і знайшóвши його, запи-тав: „Чи вíруеш тý в Сина Бóжого?”

36. Відповів той, говóрячи: „Хто ж то, Пáне, такýй, щоб я вíрував в Ньюго?”

37. Промóвив до нього Icús: „І ти бáчив Його, і Тóй, що говорить з тóбою то Він”.

38. А він відказáв: „Я вíрюю, Гóсподи!” І вклонíвся Йому.

39. І промóвив Icús: „На сúд Я прийшóв у цей світ, щоб бáчили тéмні, а видóющі щоб стáли не-зrячі”.

40. І почули це діякі з тих фарисеїв, що були з Ним, та й сказали Йому: „Чи ж і мій невидюші?“

41. Відказав їм Ісус: „Якби вій невидюші були, то не мали б гріха: а тепер ви говорите: „Бачимо“, — то й ваш гріх зістається.

Я — Пастир добрий.

10. 1. Поправді, поправді кажу вам: Хто не входить дверима в кішару, алі перелазить деїнде, — той злодій й розбійник.

2. А хто входить дверима, — той вівцям пастух.

3. Воротар відчиняє йому, й його голосу слухають вівці; й свої вівці він кличе по йменню, й випроваджує їх.

4. А як вийжене всі свої вівці, він їм перед веде, і вівці слідом за ним йдуть, бо знають вони його голос.

5. За чужим же вони не підуть, а будуть втікати від нього, — бо не

знають вони чужих голосу“.

6. Оцю притчу повів їм Ісус, але не зрозуміли вони, про що їм говорив.

7. І знобу промовив Ісус: „Поправді, поправді кажу вам, що Я’ — двері вівцям.

8. Усі, скільки іх перше Мене приходило, — то злодій й розбійники, але вівці не слухали їх.

9. Я — двері: коли через Мене хто вийде, спасеться, і той вийде і вийде, й пасовисько він знайде.

10. Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й вбивати та ніщити. Я прийшов, щоб ви мали життя, й подостатком щоб мали.

11. Я’ — Пастир добрій. Пастир добрій кладе життя власне за вівці.

12. А наймит, і той, що він не вівчар, що вівці йому не свої, коли бачить, що вовк наближається, то кідає вівці й тікає, а вовк їх хватав й полошив.

13. А наймит втікає,

тому що він наймит, і не дбáє про вівці.

14. Я'—Пастир добрий, і знаю Своїх, і Свої Мене знають.

15. Як Отéць Мене знає, так і Я' Отця знаю, і власне життя Я за вівці кладу.

16. Також маю Я інших овéць, що вони не з цієї кошáри, — Я повинен і їх пропровáдити. І Мій голос почúють вони, — і буде отáра одна і Пáстир один.

17. Через те Отець любить Менé, що Я власне життя віддаю, щоб ізнову прийняти його.

18. Ніхто в Мéне його не берé, але Я' Сам від Сéбе кладу його. Маю владу віddáти його, і маю владу прийнятъ його знбу. Я цю заповідь взяв від Свойого Отця".

19. З-за цих слів між юдеями знову незгода повстáла.

20. І багáто-хто з них говорили: „Він дéмона має, і несамовитий. Чого слухаєте ви його?"

21. А інші казали: „Цi

словá не того, хто дéмона має. Хіба очі слíпим відкрива́ть демон може?"

Юдеї хотять укаменувати Ісуса.

22. Булó тоді свято Відновлення в Єрусалімі. Стояла зима.

23. А Ісус по святині ходíв, в Соломоновім гáнку.

24. Юдеї тоді обступíли Його та й казáли Йому: „Доки будеш тримáти в непéвності наc? Якщó Ти Христóс,— то відкрито скажí нам!"

25. Відповів їм Ісус: „Я вám був сказáв, — та не вірите вý. Тí ділá, що чиню їх у йménня Свойого Отця, — вони свідчать про Мéне.

26. Та не вірите вý, — не з Моíх бо овéць ви.

27. Мого голосу слуχають вівці Мої, і знаю Я їх, і за Мною слідком вони йдуть.

28. І Я' життя вічне даю їм, і вони не загінуть повік, і ніхто їх не вірве з Моéї руки.

29. Мій Отéць, що дав

був Мені, Він більший за всіх, — і вірвать нікто іх не може Отця з рукій.

30. Я Й Отець — то одне».

31. Знов каміння схопили юдеї, щоб укаменувати Його.

32. Відповів їм Ісус: „Від Отця показав Я вам добрих учніків багато, — за котрий же з них вчніків Мене каменуєте вій?”

33. Юдеї Йому відказали: „Не за добрий учнік Тебе каменуємо ми, а за богозневагу, — бо Ти, бувши людиною, за Бóга Себé видавш”.

34. Відповів їм Ісус: „Хіба не написано в вашім Законі: „Я сказав: боги вій”?

35. Коли тих Він богами назвав, що до них слово Бóже булó, — а Писання не може порушитися, —

36. то Тому, що Отець освятів і послав Його в світ, закидáсте вій: „Зневажаєш Ти Бóга”, через те, що сказав Я: „Я — Син Бóжий”?

37. Коли Я' не чиню

діл Своїого Отця, то не вірте Мені.

38. А коли Я чиню, то хоч вій й не ймете Мені віри, повірте ділам, щоб пізнали й повірили вій, що Отець у Мені, а Я' — ув Отця”.

39. Тоді знову шукали вони, щоб схопити Його, але вийшов із рук іхніх Він.

Ісус за Йорданом.

40. I Він знів на той бік Йордану пішов, на те місце, де Івáн був найперше христів, та й там пробував.

41. I багато до Нього приходили та говорили що хоч жодного чуда Івáн не вчинив, але все, що про Нього Івáн говорив, правдиве було.

42. I багато-хто ввірвали в Нього там.

Смерть і воскресіння Лазаря.

11. 1. Був же хвóрий одін, Лáзар з Віфáнії, із села Марії й сестрії Мáрти.

2. А Марія, що брат її Лáзар був хворий, була та, що помáзала Гóспода мýром і волóссям своїм Йому ноги обтéрла.

3. Тоді сестри послáли до Нього, говорячи: „Ось нездúжає, Гóсподи, тóй, що кохáеш його“.

4. Як почúв же Icýs, то промóвив: „Не на смéрть ця хвороба, а на Бóжью слáву,— щоб Син Бóжий прослáвився нéю“.

5. А Icýs любив Mártu, й сестру її, й Lázarya.

6. А коли Він почúв, що нездúжає тóй, то зістáвся два дні на тім місці, де бúв.

7. Після ж тóго говорить до учнів: „Ходíм знóбу в Юдéю“.

8. Йому учні сказáли: „Учителью, таж допíру юдéї хотíли камíнням побити Тебé, а Ти знóб туди пíдеш?“

9. Icýs відповів: „Хіба днія не дванáдцять годíн? Як хто хóдить за днія, не спítкнéться, — цього свíтнє бо свíтло він бáчить.

10. А хто хóдить нíч-

ної порí, той спítкнéться: —бо немáє в нім свíтла“.

11. Оцé Він сказáв, а по тóму говорить до них: „Друг наш Lázar заснúв, — та пíд розбудити Його“.

12. А учні сказáли Йому: „Як заснúв, то він, Гóсподи, вýдужав“.

13. Та про смéрть його мóвив Icýs, вони ж дýмали, що про сónний спочýнок Він кáже.

14. Тоді прóсто сказáв їм Icýs: „Умер Lázар“.

15. І Я тішусь за вás, що тám Я не бúв, щоб повíрili вý. Та ходíмо до нього“.

16. Сказáв же Хомá, називáний Близнóк, до спíвúчнів: „Ходíмо і мý, щоб із Нýм повмиráти“.

17. Як прибúв же Icýs, то знайшóв, що чотири вже дні він у грóбі.

18. А Віфáнія поблизу Єрусалíму булá, яких стáдій з п'ятнáдцять.

19. І багáто з юдéїв до Márti й Máríi булý приходили, щоб за бráта розвáжити їх.

20. Тоді Márt, почúв-

ши, що надхόдить Ісус, побігла зустріти Його, Марія ж удома сиділа.

21. I Марта сказала Ісусові: „Коли б, Господи, був Ти отут,—то не вмір би був брат мій.

22. Та й тепер,— знаю я,— що чого тільки в Бога попросиш, то дастъ Тобі Богъ”.

23. Промовляє до неї Ісус: „Воскресне твій брат”.

24. Відкáзуетъ Марта Йому: „Знаю, що в воскресіння останнього дня він воскресне”.

25. Промовив до неї Ісус: „Я воскресіння й життя. Хто вірує в мене,— хоч і вмре, буде жити.

26. I кожен, хто живе та хто вірює в мене,— повіки не вмре. Чи ти віриш цьому?”

27. Вона кáже Йому: „Так, Господи! Я вірю, що Христос Ти, Син Божий, що прийти мав на світ”.

28. I промовивши цé, відійшла, та й поклýкала нíшком Марію, сестру свою, кáжучи: „Вчитель тут, і Він кличе тебе”.

29. А та, як зачула, похáпливо встáла й до Нього пíшлá.

30. А Ісус не ввійшов був ішé до селá, а знахóдивсь на місці, де Марта Його була стрíла.

31. Юдеї тоді, що були з нею в дому й її розважали, як побачили, що Марія похáпливо встáла й побігла, подаліся за нею, гадаючи, що до гробу пíшлá вона плáкати там.

32. Як Марія ж прийшла туди, дé був Ісус, й Його вгледіла, то пріпáла до нíг Йому та й говорила до Нього: „Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмір би був брат мій”.

33. А Ісус, як побачив, що пláче вона, і пláчути юдеї, що з нею прийшли, то в дусі розжáлобився та й стривóжився Сám

34. i сказав: „Де його ви поклáли?” Говорять Йому: „Іди, Господи, та подивйся”.

35. I закáпали слýози Ісусові...

36. А юдеї казали: „Дивйесь, як кохáв Він його!”

37. А з них дέхто сказали: „Чи це міг же зробити Іцéй, що очі сліпому відкрив, щоб і цей не помér?“

38. Ісус же розжáлобивсь знóву в Собі, і до гробу прийшóв. Булá ж то печéра, і камінь на нíй налягáв.

39. Промовляє Ісус: „Відваліть цього каменя“. Сестра вмéрлого Мárта говорить до Ньюго: „Уже, Господи, чутi, — бо чотири вже дні він у гробі“.

40. Ісус кáже до неї: „Чи тобі не казáв Я, що як бúдеш ти вíрувати, — славу Бóжу побáчиш?“

41. І знялý тодí каменя. А Ісус ізвів очі до нéба й промóвив: „О́тче, дяку принóшу Тобі, що Менé Ти почув.“

42. Та Я знаю, що Ти зáвжди почúєш Менé, але ради нароðу, що довкóла стоїть, Я сказáв, щоб увíрували, що послáв Ти Менé“.

43. І промóвивши цé, Він скричáв сильним гóлосом: „Лáзарю, — вíйди сюдí!“

44. І вíйшов помéрлий, по рукáх і ногáх обів'язаний пásами, а обlyччя у ньюго булó перев'язане хýсткою. Ісус кáже до них: „Розв'яжіте Його, і пустíть, щоб ходíв“.

Синедrіон постановлює забити Ісуса.

45. І багáто з юдеїв, що посхóдилися до Марíї та бáчили té, що Він учíний був, у Ньюго увíрували.

46. А дéякі з них пíшли до фарисéїв і їм розкаzáli, що Ісус був зробíв.

47. Тодí первосвящеñники та фарисéї склýкали rádu й казáli: „Що маєм почáти, бо Цéй Чоловíк пребагáто чуд рóбить?“

48. Якщо тák позістávим Його, то всí в Ньюго увíрують, — і прийдуть римляни, та й вíзьмуть наш крáй і народ“.

49. А одíн з них такий ось Кайяфа, що був первосвящеñником рóбу тогó, промóвив до них: „Ви нíчого не знаєте,

50. і нé помírkýете, що кráще для вáс, щоб один

чоловік прийняв смерть за людей, ніж щоб цілій народ мав ізгінуть".

51. А того не сказав сам від себе, але первосвяще ником бувши в тім році, пророкував він, що Ісус за народ мав умерти,

52. Й не лишень за народ, але й щоб сполучити в одно розпорожених Бóжих дíтей.

53. Отóж, з того дня вони змòвилися, щоб убítи Його.

54. І тому не ходíв більш Ісус між юдеями явно, але звідти удавсь до окóлиць поблизче пустині, до міста, що звéться Ефрém,—і тут залишáвся з Своїми Він ýчнями.

55. Наблизáлась же Пásха юдéйська, і багато хто з краю вдалíсь перед Пásхою в Єрусалýм, щоб очистити себе.

56. І шукáли Ісúса вони, а в святині стоявши, гомонíли один до одного: „А як вам здається? Хіба Він не прийде на свято?"

57. А первосвяще ники та фарисеї накáза дали: як дíзнається хтó, де Він

пробувáтиме, нехáй донесé,—щоб скопýти Його.

Намащення Ісуса миром.

12. 1. Ісус же за шість днів до Пásхи прибúв до Віфáнії, де був Лáзар, що його воскресíв був із мèртвих Ісус.

2. І для Нього вечéрю там спрáвили, а Мárta прислúгуvala. Був же й Лáзар однім із отíх, що до столу з Ним сíли.

3. А Марія взяла літру мýра — з найдорожчого на́рду паху́чого, й намастíла Ісúсові ноги, й волоссям своїм Йому ноги обтéрла вонá. І пáхощí мýра напóвнили хáту.

4. І говорить один з Його ýчнів, Юда Іскаріотський, що мав Його зráдити:

5. „Чому мýра оцього за триста динарів не прόдано та й не рóздано вбóгим?"

6. А цé він сказав не тому, що про вбóгих жу́рився, а тому, що був злóдій: він мав скрýньку на гробі,—і крав té, що вкидали.

7. І промовив Ісус: „По-
зістáв ти її,—це вона на
день похорону заховáла
Мені.

8. Бо вбóгих ви маєте
зáвжди з собóю, а Менé
не постíйно ви маєте”.

9. А нáтовп велíкий
юdeїв довідався бúв, що
Він там, й поприходили не
з-за Ісýса Самóго, алé
щоб побачити й Лáзаря,
що його воскресíв Він
із мéртвих.

10. А первосвящеñники
змóвилися, щоб і Лáзарю
смéрть заподіяти,

11. бо багáто з юdeїв
з-за нýбого відхóдили, і в
Ісýса увíрували.

*Славний в'їзд Ісуса
до Єрусалиму.*

12. А дру́гого днá, коли
сíла наробду, що зібрáвся
на свáто, прочúла, що
до Єрусалíму надхóдить
Ісýс,

13. то взялі вони пáль-
мове вíття, і вийшли на-
зúстріч Йому та й кри-
чали: „Осáнна! Благосло-
вénний, хто йдé у Гос-
поднe іm'я! Цар Ізráїля!”

14. Ісýс же, знайшóвши

осля, сів на нýбого, як
написано:

15. „Не бíйсь, дóчко
Сіóнська! Ото Цár твíй
ідé, сидячí на ослі мо-
лодóму”.

16. А ýчні Його спо-
чатку того нé зрозумíли
булí, алé, як прослáвивсь
Ісýс, то згадáли тодí, що
про Нýбого булó так на-
писано, і що цé учинíли
Йому.

17. Тодí свíдчив наробд,
який був із Нýм, що Він
вýкликав Лáзаря з гробу
й воскресíв його з мéрт-
вих.

18. Через цé і зустрíв
Його нáтовп, бо почúв, що
Він учинíв таке чудо.

19. Фарисéї тодí між
собóю казáли: „Ви ба-
чите, що нíчого не вдієте:
ось пíшов цíлий свíт вслíд
за Нýм”.

Отець прославляє Сина.

20. А між тýми, що вкло-
нítisя в свáто прийшлý,
булí й дéякí згрéченí.

21. І вонí пíдійшлý до
Пíліпа, з Вíфсаíди Гали-
лéйської, і просíли його

та каза́ли: „Ми хочемо, пáне, побачити Ісýса“.

22. Йде Пилíп та Андréїві кáже; йде Андрíй і Пилíп та Ісýсові розповідають.

23. Ісýс же їм відповідає, говбрячи: „Наступила годіна, щоб Син Людський прославивсь.

24. Попрáвді, попрáвді кажу вам: коли зéрно пшеничне, як у зéмлю впадé, не помré, то однé зістається; як умré ж, плíд рясний принесé.

25. Хто кохáє життя своé, той погúбить його; хто ж ненáвидить життя своé на цíм свíті, — збережé в життя вíчне його.

26. Як хто слúжить Менí, хай ідé той за Мною, і де Я', там бúде й слугá Мíй. Як хто слúжить Менí, тогó пошанув Отéць.

27. Затривóжена зáраз душá Моя. І щó Я повíм? Заступíй Мене, О'tче, від цíєї годіни! Та на té Я прийшóв на годіну оцю...

28. Прослав, О'tче, ім'я Своé!“ Залунáв тоді гóлос із нéба: „І прославив, — і знóбу прославлю!“

29. А нарóд, що стояв і почúv, говорíв: „Загреміло“. А інші каза́ли: „Це ангол Йому говорíв“.

30. Ісýс відповів і сказáв: „Не для Мéне цей гóлос лунáв, а для вас.

31. Тепер сúд цьому свíтові. Князь свíту цього буде вýgnаний звéдси тепér.

32. І як бúду піднятíй з зemлі, то до Сéбе Я всіх притягнú“.

33. А оцé говорíв Вíн, щоб зазнáчить, якою то смéртю Вíн має помéрти.

34. А нарóд відповів Йому: „Ми чули з Закóну, що Христóс пробувáє повíк, то чого ж Ти говориш, що Людському Сíну потрібно піднятому бути? Хто такий Цей Син Людський?“

35. І сказáв їм Ісýс: „Корóткий ще час Свíтло з вáми. Ходіть, поки маєте Свíтло, щоб вас тéмрява нé обгорнула. А хто в тéмряві хóдить, не знає, кудí вíн ідé.

36. Аж дóki ви маєте Свíтло, то вíруйте в Свíт-

ло, щоб Світла синами ви стали". Промобивши це Ісус, відійшов і скрився від них.

Чому не вірували в Ісуса.

37. І хоч Він стільки чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не увірували,

38. щоб спрівдилось слово пророка Ісаї, який був повів: „Хто повірив тому, що ми, Господи, чули, а Господнє рамено кому об'явилось?"

39. Тому не могли вони вірити, що знобу Ісаї прорік:

40. „Засліпів їхні очі й зкам'янів їхнє серце, щоб очіма не бачили, ані серцем щоб не зрозуміли, і не навернулись, щоб Я їх уздоровив".

41. Це Ісаї сказав, коли бачив він славу Його. Й говорив він про Нього.

42. Однаке багато-хто наївтесь із старших у Нього увірували, але не призначавалися з-за фарисеїв, — щоб не вигнано їх з синагоги.

43. Бо вони славу людську більше любили, аніж славу Божу.

Заповідь Божа — то вічне життя.

44. А Ісус підняв голос та й мовив: „Хто вірує в Мене, не в Мене він вірує, але в Того, що послав Він Мене.

45. А хто бачить Мене, той бачить Того, що послав Він Мене.

46. Я, Світло, на світ був прийшов, щоб кожної, хто вірує в Мене, у темряві не зіставався.

47. Коли б же хто слухав науку Мою та не вірував, Я того не суджу, бо Я' не прийшов світ судити, алі щоб спасті світ.

48. Хто Мною гордіє й не приймає науки Моїї, той має для себе суддю: те слово, що Я' повідав, — останнього дня воно буде судити Його.

49. Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Він Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я

мáю казáти та щó гово-
рýти.

50. I відаю Я', що Його
ота заповідь — то вічне
життя. Тож, що Я' го-
ворю, то тák говорю, як
Отéць повідáв був Мені".

*Тайна Вечеря.
Ісус умиває ноги Своїм
учням.*

13. 1. Перед свáтом
же Пásхи Ісýс, зnaвши,
що настáла година Йому
перейти до Отéця з цього
свáту, полюбíвши Своїх,
що на свáті були, до кíнця
полюбíв їх.

2. Під час же вечéрі,
як диявол ужé був укý-
нув у сérце сýнові Сý-
мона — Ю'dí Іскаріот-
ському, щоб він зráдив
Його,

3. то Ісýс, зnaвши тé,
що Отéць віддав всé Йо-
му в руки, й що від Бóга
прийшóв Він, і до Бóга
відхóдить,

4. устаé від вечéрі й
здíйmáє одéжу, берé руш-
ника й пíдперíзується.

5. Потóму налýв Він
водý до вмиváльницí, та

й зачáв обмiváть ноги
ýчням, і витирáть рушни-
ком, що ним бóв пíдпе-
рéзаний.

6. I пíдхóдить до Сý-
мона Петrá, а той кáже
Йому: „Ти, Гóсподи, мý-
тимеш ноги менí?"

7. Ісýс відказáв і про-
мóвив Йому: „Щó роблю
Я', ти не знáвш тепéр, аlé
опíслá зрозумíш".

8. Говóрить до Нýбого
Петró: „Ти повíк менí
ніг не обмíєш!" Ісýс від-
повíв Йому: „Колí Я не
вмíю тебе, — ти не ма-
тимеш чáстки зо Мнóю".

9. До Нýбого прокáзує
Сýмон Петró: „Гóсподи,
— не самí мої ноги,
а й руки та голову!"

10. Ісус кáже Йому:
„Хто обмýтий, тíльки
ноги обмýть потребúє,
бо він чýстий уvéсь. I ви
чýстí, — та не всí".

11. Бо Він зnaв Свого
зráдника, тому то скá-
заé: „Ви чýстí не всí".

12. Коли ж пообмiváv
їхні ноги й одéжу Свою
Він надíв, засíв знóбуv за
стíл і повíв їм: „Чи знаete
вý, що Я' зробив вám?"

13. Ви Менé називаєте: Учитель й Господь, — і добрé ви кáжете, бо Я є.

14. А коли обмив нóги вам Я', Господь і Учитель, то повíнні і вý один одному нóги вмивати.

15. Бо тó Я вам прýклада дáв, щоб і вý те чинíли, як Я вám учинíв.

16. Попráвді, попráвді кажú вам: Не бóльший слугá понад пáна свого, посланéць же не бóльший від тóго, хто вýслав його.

17. Коли знаєте цé, то блажénní ви, якщó таке чините!

Виявлення зрадника.

18. Не про всíх вас кажú. Знаю Я', кого вýбрав, алé щоб збулося Писáння: „Хто хлíб споживáє зо Мною, пídnáv той на Мéне п'ятú свою”.

19. Вже тепéр вам кажú, перше нíж те настáне, щоб, як стáнеться, ви вvíruвали, що то Я'.

20. Попráвді, попráвді кажú вам: Хто прийmáє Мого посланця, той прийmáє Менé; хто ж при-

йmáє Менé, той прийmáє Того, що послáв Бíн Менé“.

21. Промóвивши цé, затривóжився дúхом Іcýс i освíдчив, говорячи: „По-праvді, попrávді кажú вам, що одíн із вас зráдить Менé“.

22. Й озиráліся ýчні одíн на одíного, непéвними бúvши, про кóго говорить.

23. При столí, при Іcýсовім лóní, був одíн з Його ýчнів, якого любív був Іcýс.

24. От цьому кивнув Сýмон Петрó та й шепnýv: „Запитáй, — хто б то бúв, що про нýбóго говорить?”

25. Й пригорнýвшись до лóня Іcýсового, той говорить до Нýбóго: „Хто це, Гóсподи?”

26. Іcýс же віdkázuє: „Це тóй, кому, умочívши, подáм я кусká”. І вмо-чívши кусká, подав сýнові Сýмона — Ю'dí Іскaríotському.

27. За тýм же кусkóм сатана вvíшов зараз у нýбóго. Тодí Іcýс káже

йому: „Що ти робиш — роби швидче“.

28. Але ж єден із тих, що були при столі, того не зрозумів був, до чого сказав Він йому.

29. А тому, що тримав Юда скрінку на гроши, то діякі думали, ніби кáже до нього Ісус: „Купи, що потрібно на свято для нас“, або щоб убогим подає що.

30. А той, кусок хліба узявши, зараз вийшов. Була ж ніч.

31. Тоді, як він вийшов, промовляє Ісус: „Тепер ось прославивсь Син Людський, і в Ньому прославився Бóг.

32. Коли в Ньому прославився Бóг, то Його Бог прославить в Собі, і зараз прославить Його!

Заповідь любови.

33. *Мої* діточка, не дівго вже буде Мені з вами! Ви шукати Мене будете, але — як сказав Я юдеям: „Куди Я йду, туди ви прибути не можете“, — те й вам говорю Я тепер.

34. Нову заповідь Я' вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!

35. По тóму пізнають усі, що ви учні Мої, як любов між собою ви матимете“.

Петро відречеться від Ісуза.

36. А Сýмон Петро Йому кáже: „Куди, Гóсподи, йдёш Ти?“ Ісус відповів: „Куди йдú Я, тудí ти тепérйти за Мню не можеш, але по-тім ти підеш за Мню“.

37. Говорить до Нього Петро: „Чому, Гóсподи, йтý за Тобою тепér я не можу? Положу я за Тéбе життя своє!“

38. Ісус відповідає: „Положиш за Менé життя ти своє? Попráвді, по-праvді кажу Я тобі: Півень не заспіває, як ти тричі Менé відречéшся“...

Прощальна мова Ісуза.

Ісус потішає Своїх учнів.

14. 1. Нехай серце вám не прив'ожиться! Ві-

руйте в Бóга, і в Мéне ви вíруйте!

2. Багáто помéшкань у дómі Мойбóго Отця; а колý б то не тák, чи скáзв bi був вám, що Я йдú приготóвiti мísце для вáс?

3. А колý відíйду й приготóвлю вам мísце, Я знóбу прийду й заберу вас до Сéбе, щоб де Я' — були й вí.

4. А кудý Я ідú — дорóгу ви знаєте".

5. Говóрить до Ньбóго Хомá: „Ми не знаємо, Гóсподи, куди йдéш; як же мóжемо знати дорóгу?"

6. Промовляє до ньбóго Ісýс: „Я — дорóга, і прáвда, й життý. До Отця не прихóдить нíхтó, коли нé через Мéне.

7. Колý б то були ви пíзнали Менé, ви пíзнали були б і Мойбóго Отця. Вíдтепéр Його знаєте вí, й Його бáчили".

8. Говóрить до Ньбóго Пíлайп: „Гóсподи, покажи нам Отця, — і вýстачить нáм".

9. Промовляє до ньбóго

Ісýс: „Стíльки чásу Я з вáми, ти ж не знаєш, Пíлайп, Менé? Хто бáчив Менé, той бáчив Отця, то як же ти кáжеш: „Покажи нам Отця?"

10. Чи не вíруєш тý, що Я' — ув Отцí, — а Отéць — у Менí? Словá, що Я вám говорю, говорю не від Сéбе, а Отéць, що в Менí пробувáє, Той чýнить дíлá тí.

11. Повíрте Менí, що Я' — ув Отцí, а Отéць — у Менí. — Коли ж нí, то повíрте за вчýнки самí.

12. Попráвдí, попráвдí кажú вам: Хто вíрує в Мéне, той учýнить дíлá, які чиню Я', і ще бíльшí від нíх вíн учýнить, бо Я йдú до Отця.

13. І колý що просíти ви бúдете в йménня Моé, те вчинíо, щоб у Сýні прослáвівсь Отéць,

14. Коли бúдете в Мéне просíти чого в Моé йménня, то вчинíо.

15. Якщо Вí Мене любите, — Мої зáповíді зберíгайте!

16. І вблагáю Отця

Я, — й Утішителя іншого дáсть вам, щоб із вáми повíк пробувáв, —

17. Духа прáви, що Його світ прийнятí не мóже, бо не бáчить Його та не знає Його. Його знаєте вý, бо при вáс пробувáв, і в вáс буде Він.

18. Я не кíну вас сýротами, — Я прибúду до вáс!

19. Ще недóвго, і вжé світ Менé не побáчить, але вý Мене бáчти бúдете, бо живý Я — і жити бúдете вý.

20. Того дñя зрозумíєте вý, що в Своїм Я Отцí, а вý у Мені, і Я в вáс.

21. Хто зáповіді Мої має та іх зберігáв, той любить Менé. А хто любить Менé, то полюбить Його Мíй Отéць, і Я' полюблó Його, й об'явлюсь йому Cám".

22. Запýтує Ю'да, не Іскаріотський, Його: „Що то, Гóсподи, що Ти нáм об'явйтися маєш, а не світовí?"

23. Ісус відповів і до нього сказáв: „Як хто

любить Менé, той наўку Мою берегтíме, і Отéць Мíй полюбить Його, і Ми прийдем до нього й осéлю заложимо в нього.

24. Хто не любить Менé, той наўки Моéї не дéржить. А наўка, що чýвте вý, не Моя, а Отця, що послáв Вíн Менé.

25. Говорíв це Я вáм, бувши з вáми.

26. Утішитель же, Дух Святíй, що Його Отéць вýшле в ім'я Мое, Той навчíть вас усього, й пригадáв вам все, що Я вáм говорíв.

27. Зіставляю вам спóкíй, спокíй Свíй вам даю. Я даю вам не тák, як дав світ. Серце вáше нехáй не тривóжиться, анí не лякається!

28. Чули вý, що Я вáм був повíв: „Я відхóджу й вернúся до вáс". Якбí ви любíли Менé, то ви б тішилися, що Я йдú до Отця, — бо бóльший за Мéне Отéць.

29. І тепéр Я сказáв вам, переднíше, нíж стáлося, щоб ви вíрували, коли стáнеться.

30. Небага́то вже Я' говори́тиму з вáми, бо надхóдить князь світу цього, а в Мені він ні-чого не має,

31. та щоб світ розумів, що люблю Я Отця́, як Отéць наказáв. був Мені, так роблю. Уста-вáйте, — ходім звідсíля!

Виноградина Я, ви — галуззя.

15. 1. Я правдíва ви-ногráдина, а Отéць Míй — Виногráдар.

2. Усяку галúзку в Мені, що плóду вонá не при-носить, Він відтинає, але всяку, що плíд вона рó-дить, обчищáє її, щоб рясніше родíла.

3. Чéрез науку, що Я' правив вám, ви вже чý-сті.

4. Пробувáйте в Мені, а Я в вáс. Як та вítка не може вродýти плодá сама з сéбе, коли нé по-звістáнеться на виногrá-дині, так і вý, як в Мені пробувáти не бúдете.

5. Я' — виногráдина, ви — галúззя. Хто в Мені

пробувáє, а Я в ньому, той рýсно зарóджує, бо без Мéне нíчого чинýти не мóжете вý.

6. Коли хтó пробувáти не бúде в Мені, той бúде відкýнений гéть, як га-лúзка, і всóхне. І громá-дять їх, і кладутъ на огóнь, — і згорíть.

7. Колý ж у Мені про-бувáти ви бúдете, а на-ука Мой позістáнеться в вáс, то просítъ, чого хóчete, — і стáнеться вám!

8. Отéць Míй прослá-виться в тóму, якщо рýс-но зарóдите й бúдете ýчні Moї.

9. Як Отéць полюбíв був Менé, так і Я' полю-бíв вас. Пробувáйте в любóві Moї!

10. Якщо бúдете вý зберíгáть Moї зáповíді, то в любóві Moї пробувáтимете, як і Я' зберíг зáповíді Свойого Отця́ й пробувáю в любóві Його.

11. Це Я вám говорíв, щоб рáдість Мой була в вáс, і щоб побна булá ваша рáдість.

Любіть один одного.

12. *Це Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив.*

13. *Ніхто більшої любові не має над тим, як хто життя власне поклавши за друзів своїх.*

14. *Ви друзі Мої, якщо чините все, що вам заповідую Я.*

15. *Я вже більше не буду вас слугами звати, бо не знає слуга, що пан його чинить. А вас назвав друзями Я', бо Я вам об'явив усе те, що почув від Мойого Отця.*

16. *Не вій Мене вибрали, але Я' вибрал вас, і вас настановив, щоб ішліши до них принесли плід, і щоб плід ваш зістáвся, щоб дáв вам Отéць, чого тільки просíти в ім'я Мое будете вій.*

17. *Це Я вам заповідую, щоб любили один одного ви!*

Світ ненавидить вас і Мене.

18. *Коли вас світ ненавидить, знайте, що*

Менé він зненавидів перше, як вас.

19. *Коли б ви зо світу були, то своє світ любівши. А що ви не зо світу, але Я' вас зо світу обрав, тому світ вас не ненавидить.*

20. *Пригадайте те слово, яке Я' вам повів: „Не більший слуга понад пана свого“. Як Менé переслідували, — то й вас переслідувати будуть; як науку Мою зберігали, — берегтимуть і вашу.*

21. *Але все це робитимуть вам за ім'я Мое, бо не знають Того, що послав Він Менé.*

22. *Коли б Я' не прийшов був й до них не казав, то не мали б гріха, а тепер вимовки не мають вони за свій гріх.*

23. *Хто Менé ненавидить, — і Мойого Отця той ненавидить.*

24. *Коли б Я' серед них не вчинив був тих діл, яких не чинив ніхто інший, то не мали б гріха. Та тепер вони бачили, — і зненавиділи і Менé, і Мойого Отця.*

25. Та щоб спрівди-
лось слово, що в іхнім За-
коно написане: „Менé без-
підстáвно зненáвидíлі“.

26. А коли Утішитель
прибúде, що Його від
Отця Я пошлю вам, —
Той Дух пра́ви, що по-
хóдить від Отця, Він за-
свідчить про Мéне.

27. Та засвідчите й вý,
бо вý від почáтку зо
Мною.

16. 1. Оде Я сказáв
вам, щоб ви нé спокусí-
лись.

2. Вас вýженуть із си-
нагóг. Прийде нáвіть го-
дýна, коли кóжний, хто
вам смéрть заподіє, то
дýматиме, нíби слу́жбу
принóсить він Бóгові!

3. А цé вам учýнятъ,
бо вонí не пíзнали Отця,
ні Менé.

4. Але Я' це повів вам,
щоб згадáли про té ви,
про щó говорíв був Я
вám, як настане годýна.
Цього вám не казáв Я
спочáтку, бо з вám Я бúв.

*Я пришило вам Утіши-
теля.*

5. Тепéр же до Тóго

Я йдú, що послáв Він
Менé, — і ніхтó з вас
Менé не питáє: „Куди
Йдéш?“

6. Та від тóго, що це
Я' сказав вám, серде-
вáше напóвнилось смут-
ком.

7. Та Я пра́вду кажу
вам: Кра́ще для вáс,
щоб пíшов Я, бо як Я'
не пíдú, Утішитель не
прийде до вáс. А коли
Я пíдú, то пошлю вам
Його.

8. А як прийде, Він
світ переконає про грíх,
і про пра́вду, й про суд:

9. тож про грíх, — що
не вíрують в Мéне;

10. а про пра́вду,
що Я' до Отця Свого
йдú, і Менé не побáчите
вже;

11. а про суд, — що
засúджений князь цього
світу.

12. Я ще маю багáто
сказáть вам, та тепéр ви
не мóжете знéсти.

13. А коли прийде Він,
Той Дух пра́ви, Він вás
попровáдить до цíлої
пра́ви, бо не бúде ка-
зать Сам від Сéбе, а що

тільки почує, — казатиме, що настane, — звістить вам.

14. Він прославить Менé, бо Він візьме з Мойого та й вám сповістить.

15. Все, що має Отéць, то Моé; через те Я й сказáв, що Він візьме з Мойого та й вám сповістить.

Сум вam обернеться в радість.

16. Незабáром, — і вже Мене бáчить не будете вý, і знóв незабáром — і Менé ви побáчите, бо Я йдú до Отця”.

17. А деякі з учнів Його говорили один до одногого: „Що такé, що сказáв Він до нас: „Незабáром, — і вже Мене бáчить не будете вý, і знóв незабáром — і Менé ви побáчите”, та: „Я йдú до Отця”.

18. Гомоніли також: „Що такé, що говорить: „Незабáром?” Про що кáже, не знаєм”.

19. Ісус же пізнáв, що хотять поспитати Його,

і сказáв їм: „Чи про цé між собою міркуєте ви, що сказáв Я: „Незабáром, — і вже Мене бáчить не будете вý, і знóв незабáром — і Менé ви побáчите?”

20. Попráвді, попráвді кажу вам, що ви будete плáкати та голосити, а світ буде радіти. Сумувáти ви будете, але сúм ваш обéрнеться в ráдість!

21. Сумує та жінка, що рóдить, — бо настала година її. Як дитинку ж порóдить вона, то вже нé пам'ятáє терпіння з-за рáдошів, що людина зродíлась на світ.

22. Так сумуєте й вý ось тепéр, та побáчу вас знóву, — й серце вáше радітиме, й ніхто рáдости вáшої вám не віддýме!

Будьте відважні: Я світ переміг.

23. Ні про щó ж того дня ви Менé не спитаєте. Попráвді, попráвді кажу вам: Чого тільки попроб-

сите вій від Отця в Мое йміння, — Він вам дасть.

24. Не просили ви досі нічого в імння Мое. Простіть — і отримаєте, щоб повна була ваша радість.

25. Це Я в прйтках до вас говорив. Наступає година, коли прйтчами Я вже не буду до вас промовляти, але явно звіщу про Отця вам.

26. Того дня ви проситьмете в Мое йміння, як Я вам не кажу, що вблагаю Отця Я за вас,

27. бо Отець любить Сам вас за те, що ви полюбили Мене та я увірвали, що Я вийшов від Бóга.

28. Від Отця вийшов Я, і на світ Я прийшов. І знòв покидáю Я світ, ї йду до Отця".

29. Його учні відкаzують: „Ось тепер Ти говоřиш відкрито, і жодної прйтчі не кáжеш.

30. Тепер відаєм мý, що Ти знаєш усé, і потреби не маєш, щоб Тебé хто питав. Тому віруємо, що Ти вийшов від Бóга".

31. Ісус ім відповів: „Тепер віруєте?

32. Отó наступає година як прийшла, що ви розпорóшитесь кожний у власне своє, а Мене ви Самого покíнете. Та не Сам Я, бо зо Мною Отéць.

33. Це Я вám розповів, щоб мали ви спокій в Мені. Страждання зазнáєте в світі, — але будьте відважні: Я світ переміг!"

Молитва Ісуса за учнів та за вірних на Тайній Вечері.

17. 1. По мóві оцій Ісус очі Свої звів до нéба як промóвив: „Прийшла, О́тче, година, — прослав Сйна Свого, щоб і Сйн Твій прославив Тебé,

2. бо Ти дáв Йому владу над всіми людьми, щоб Він дáв життя вічне всім ім, що Ти Йому дáв.

3. Життя ж вічне — це тé, щоб пізнали Тебé, єдиного Бóга правдивого, та Ісуса Христá, що послáв Ти Його.

4. Я прославив Тебé

на землі, — довершів Я те діло, що Ти дáв Мені виконати.

5. І тепéр прослав, О'тче, Менé Сам у Сéбе тíєю Ти слáвою, яку в Тéбē Я мáв, поки свíт не повстáв.

6. Я ім'я Твоé вýявив людям, що Ти з свíту їх дáв був Мені. Твоими були вони, і Ти дáв їх Мені, і вонí збереглí Твоé слóво.

7. Тепéр зрозуміли вонí, що все té, що Ти дáв був Мені, від Тéбē походить,

8. бо науку, що дáв Ти Мені, Я ім передáв, — і вонí прийнялí й зрозуміли правдíво, що Я вýйшов від Тéбē, й увірували, що послáv Ти Менé.

9. Я благáю за них. Не за свíт Я благáю, а за тих, що Ти дáв був Мені, — Твої бо вонí!

10. Всé бо Моé — то Твоé, а Твоé — то Моé, і прославивсь Я в них.

11. Й не на свíті вже Я', а вонí ще на свíті, а Я' йду до Тéбē. Свя-

тий О'тче, — заховáй увім'я Своє їх, яких дáв Ти Мені, щоб, як Мí, єдине були!

12. Коли з нíми на свíті Я бúв, Я беріг їх у ймénня Твоé, тих, що дáв Ти Мені, і зберіг, і ніхто з них не згíнув, окрім сíна загибелі, щоб збулося Писáння.

13. Тепéр же до Тéбē Я йдú, але цé говорю Я на свíті, щоб мали вонí в собі радість Мою досконалу.

14. Я дáв їм науку Твою, але свíт їх зненáвидів бúв, бо вонí не від свíту, як і Я' не від свíту.

15. Не благáю, щоб Ти їх зо свíту забráв, але щоб зберіг їх від злого.

16. Не від свíту вонí, як і Я' не від свíту.

17. Освяты Ти їх прáвдою Твоé слóво — то прáвда.

18. Як на свíт Ти послáv був Менé, так і Я' на свíт послав їх.

19. А за тих Я посвячую в жéртву Самбó Себé, щоб освячені прáвдою стáли їх вонí.

20. Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що за іхнього слова увірують в Мене,

21. щоб були всі одно: як Ти, О'тче, в Мені а Я' — у Тобі, щоб одні були в Нас і вони, — щоб увірювали світ, що Мене Ти послав.

22. А ту славу, що дів Ти Мені, Я ім передаю, щоб єдіне було, як єдіне Мій.

23. Я — в них, а Ти — в Мені, щоб були досконалі в одні, і щоб пізнав світ, що послав Мене Ти, і що іх полюбив Ти, як Мене полюбив.

24. Бажаю Я, О'тче, щоб і ті, яких дів Ти Мені, там зо Мною були, де знаходжуся Я', щоб бачили славу Мою, яку дів Ти Мені, — бо Ти полюбив Мене перше залиження світу.

25. Отче Пряведний! Хоча не пізнав Тебе світ, та пізнав Тебе Я'. І пізнали вони, що послав Мене Ти.

26. Я ж ім'я Твоє ім об'явив, й об'являтиму,

щоб любовь, що Ти німо Мене полюбив, була в них, і Я в них".

Схоплення Ісуса.

18. 1. Промовивши це, Ісус вийшов із учнями Своими на той бік потоку Кедрону, де був сад, до якого ввійшов Він та учні Його.

2. Але й Ю'да, що зрадив Його, зновував те місце, бо там часто збиралась Ісус і Його учні.

3. Отож Ю'да, відділ війська узявши та службу від первосвящеників і фарисеїв, приходить туди з смолоскипами, та з ліхтарями, та з збрвою.

4. А Ісус, усе відаючи, що з Ним тряпиться мало, виходить та й каже до них: „Кого ви шукаете?”

5. Йому відповілій: „Ісус Назарянин”. Він говорить до них: „Це Я”. А стояв з ними й Ю'да, що зрадив Його.

6. І як тільки сказав йм: „Це Я”, вони подалися назад, та й на землю попадали.

7. І Він знов запитав їх: „Кого ви шукаєте?“ Вони ж відказали: „Ісуса Назаряніна“.

8. Ісус відповів: „Я скажу вам, що це Я“. Отож, як Мене ви шукаєте, то дайте оцім відійті“, —

9. щоб збулося те слово, яке Він був сказав: „Я не втратив нікого із тих, яких дав Ти Мені“.

10. Тоді Сімон Петро, мечя мавши, його вийхопив, і рубонув слугу первосвященника, — і відтіяв праве вухо Йому. А слузі на ім'я було Малх.

11. Та промовив Петро від Ісуса: „Всунь у піхви меча. Чи ж не мав би Я піти ту чашу, що Отець дав Мені?“

Суд над Ісусом у Анни. Петро відрікається Ісуса.

12. Відділ же війська та тісяцький й служба юдейська скопили Ісуса й звязали Його,

13. й повелі Його перше до А'нни, бо тестем довідивсь Кайяфі, що первосвященником був того року.

14. Це ж був той Кайяфа, що порадив юдеям, що ліпше людяні одній за нарід скласти голову.

15. А Сімон Петро й інший учень ішов за Ісусом слідом. Той же учень відомий був первосвященником, і ввійшов у двір первосвященників він із Ісусом.

16. А Петро за ворітами стояв. Тоді вийшов той учень, що відомий був первосвященником, і сказав воротарці, — і впровадив Петра.

17. І питав Петра воротарка служниця: „Ти хіб не із учнів Цього Чоловіка?“ Той відклав: „Ні“.

18. А невільники й слуги, розклавши огонь, стояли та й грілися, бо був холод. І Петро стояв з ними та грівся.

19. А первосвященник спитався Ісуса про учнів Його й про науку Його.

20. Ісус Йому відповів дів: „Я світові явно казав. Я постійно навчав в синагозі й святині, куди

всі юдеї збираються, а таємно нічого Я не говорив.

21. Чого ти питаш мене? Поспітайся отих, що чули вони, що Я їм говорив. Отож, знають вони, про що Я говорив".

22. А як Він це сказав, то один із присутніх там слуг ув обличчя ударили Ісуса, говорячи: "То так відповідаш Ти первосвященикові?"

23. Ісус йому відповідь дав: "Якщо зле Я скажав, — покаж, що то зло; коли ж доброе, — то за що Мене б'еш?"

24. Й відіслав Його А'нна ізв'язаним первосвященикові Кайяфі.

Петро вдруге й утре відрікається Ісуса.

25. А Симон Петро стояв, гріючись. І сказали до нього: "Чи ти не із учнів Його?" Він відрікся й сказав: "Ні".

26. Говорить один із слуг первосвященика, родич тому, що йому Петро вухо відтяг: "Чи не

бачив тебе я в саду з Ним?"

27. І знову відрікся Петро, — й заспівав півень хвилі тієї...

Суд над Ісусом у Понтія Пилата.

28. А Ісуса ведуть від Кайяфи в преторій. Був же ранок. Та вони не ввійшли до преторія, щоб не осквернитись, а щоб істи пасху.

29. Назовні до них тоді вийшов Пилат і сказав: "Яку скаргу приносите вій на Цього Чоловіка?"

30. Вони відповілій та сказали йому: "Коли б Цей та злочинцем не був, ми б Його тобі не вдавали".

31. А Пилат їм сказав: "Візьміть Його вій, та й за ваших Законом судіте Його". Юдеї сказали йому: "Нам не вільно нікого вбивати", —

32. щоб збулося Ісусове слово, що Його Він прорік, вказуючи, якобу то смертю Він має померти.

33. Тоді знову Пилат

увійшов у преторій, і покликав Ісуса й до Нього якої.

сказав: „Чи Ти Цар Юдей?“ 39. Та ви маєте звійський?“ 39. Та ви маєте звійський, щоб на Пасху однотай, щоб на Пасху однотай,

34. Ісус відповів: „Чи го я війпustив вám. Чи від себе самого ти це хочете отже, — відпущую питáеш, чи то інші тобі вам Царя Юдéйського?“ говорили про Мéне?“ 40. Та знóву вони за-

35. Пилат відповів: кричали, вимагаючи: „Не „Чи ж юдéянин я? Твій Його, а Варáвву“ А Ванарóд та первосвященики рáвва був злочинець. в rúки мої Тебе вýдали. Що такé Ти вчинíйв?“ Знущання над Ісусом.

36. Ісус відповів: „Мое Цárство не з світу цього. Ісуса Пилат, та й звелів Якбí з цього світу було збичувáти Його. Мое Цárство, то слуги 2. Воякí ж, ісплівши Мої воювали б, щоб не з тернини вінкá, Йому вýданий бýв Я юдéям. положíли на голову, та Та тепér Мое Цárство багряніцю наділи на не звідси“. Ньюго,

37. Сказав же до Нього Пилат: „Так Ти Цáр?“ 3. й приступали до Нього й казáли: „Слава, ЦáрЮдéйський!“ І били по Ісус відповів: „Сам ти кажеш, що Цáр Я. Я на щоках Його... тé народívся, й на té прийшов в світ, щоб за- свідчить про правду. І

кóжний, хто з правди, той чýє Мій голос“. 4. Тоді вийшов назóвні

Пилат: „Що є правда?“ 1 сказавши оцé, до юдéїв, знов вийшов та й каже до них: „Не знахóджу“.

Ісус знов перед Pontièm
Пилатом.

4. Тоді вийшов назóвні ізноvu Пилат та й говорить до них: „Ось ви- вóджу Його вам назóвні, щоб ви переконалися, що провійни ніякої в Нім не знахóджу“.

5. І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багровім плащі. А Пилат до них кáже: „Оде Чоловік!“

6. Як зобачили ж первосвященники й слуги Його, закричали, говбячи: „Розіпній, розіпній!“ Пилат кáже до них: „То візьміть Його вій й розіпніть, — бо провини я в Нім не знахόджу“.

7. Відказали юдеї Йому: „Ми маєм Закона, по Закону ж Він мусить умерти, — бо за Бóжого Сíна Себé видавав“.

8. Як зачув же Пилат це слово, налякався ще більш,

9. і вернувся в преторій ізнобу від Ісуса: „Звідки Ти?“ Та Ісус йому відповіді не подав.

10. І кáже до Нього Пилат: „Не говориш до мене? Хібá ж Ти не знаєш, що я владу маю розп'ясти Тебé, й маю владу Тебé відпустити?“

11. Ісус відповів: „Надо Мню ти жóдної влади не мав би, колý б тобі звéрху не дáно булó; то-

му більший гріх має отóй, хто Менé тобі вýдав“.

12. Після цього Пилат намагáвся пустити Його, та юдеї кричали, говбячи: „Якщó Його пустити, то не кéсарів приятель тý. Усякий, хто себé за царя видає, протíвиться кéсареві“.

13. Як зачув же Пилат це слово, то вівів назовні Ісуса й засів на суддеве сидіння, на місці, що звéться лігостротон, по-євре́йськи ж гаввáта.

14. Був то ж дéнь Приготувлення Пáсхи, година булá — близько шостої. І він кáже юдеям: „Ось ваш Цár!“

15. Та воні закричали: „Гéть, геть із Нíм! Розіпніти Його!“ Пилат кáже до них: „Царя вáшого маю розп'ясти?“ Первосвященники відповілі: „Ми не маєм царя, окрім кéсаря“.

16. Ось тоді він їм вýдав Його, щоб розп'ясти...

Розп'яте Ісуса.

І взяли Ісуса й повелі...

17. І нісши Своїого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем звá не, по-єврéйськи Голгофа.

18. Там Його розп'яли, а з Ним разом двох інших, з одного та з другого бóку, а Ісýса все-рéдині.

19. А Пилат написав був і написа та ѹмістів на хресті. Булó ж там написано: „Ісýс Назарянин, Цар Юдéйський”.

20. І багáто з юдéїв читáли були цього напíса, бо те місце, де Ісýс був розп'ятий, було близько від міста. А булó по-єврéйськи, по-грéцьки і по-рýмськи написано.

21. Тож сказáли Пилату юдéйські первосвяціники: „Не пишй: „Цар Юдéйський”, алé що Він Сам говорíв: Я’ — Цар Юдéйський”.

22. Пилат відповів: „Що я написáв — написáв”.

23. Розіп'явши ж Ісýса, воякі взяли одіж Його та й зробили чотири частині, по частині для кóж-

ного вóїна, такóж і хítóна. А хítón був не шítíй, але вýтканий цíлий відвéру.

24. Тож сказáли один до одного: „Не бúдемо дéрти Його, але жéреба кíньмо на нього,— кому припадé“. Щоб збулося Писáння, що кáже: „Подílíли одéжу Мою між собóю, й метнúли про шáту Мою жеребká“. Воякí ж це й зробíли.

*Розп'ятий Ісýс опі-
куються Своєю матір'ю.*

25. Під хрестом же Ісýса стояли — Його мати, й сестра Його матері. Марія Клеóпова, й Марія Магдалина.

26. Як побáчив Ісýс матір й єчня, що стояв він отут, якого любíв, то кáже до матері: „Оце, жóно, твíй сýн!“

27. Потім кáже до єчня: „Оце мати твóя!“ І з тíєї годíни той єчень її взяв до сéбе.

Ісýсова смерть.

28. Потім, знáвши Ісýс, що вже всé довершíлось,

щоб збулося Писання, щоб проказує: „Прáгну!”

29. Повна бóту стояла посудина. Воякі ж, губку ѿщом напоївши й на тростину її настремівши, піднесли до уст Його.

30. А коли Ісус бóту прийняв, то прорік: „Довершилось!... І голову Він ісхилавши, — віddав Свого духа...

31. Був тоді день Приготовлення, тож юдеї, щоб тіла на хресті не зістались в суботу — був бо Великдень тієї суботи — просили Пилата зламати голінки розп'ятим і зняти.

32. Тож прийшлі воїкі й поламали голінки у першого й другого, що розп'яты з Ним був.

33. Коли ж підійшлі до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали,

34. та один з воїків списом бóка Йому проколів, — й зараз витекла кров та вода.

35. Й самовідець за свідчив, і правдиве свідectво Його; і він знає,

що пра́вду говорить, щоб повірили й вій.

36. Бо це стáлось тому, щоб збулося Писання: „Його кости ламати не будуть”.

37. І знов дру́ге Писання говорить: „Дивитися будуть на Того, Кого прокололи”.

Похорон Ісуса.

38. Потім Йосип із Ариматеї, що був учень Ісуса, але потайний, — бо боявся юдеїв, — став просити Пилата, щоб тіло Ісусове взяти. І дозволив Пилат. Тож прийшов і взяв тіло Ісусове він.

39. Прибув також і Никодим, — що давніш був прийшов уночі до Ісуса. — і смірну приніс із алабем помішану, щось літров із стó.

40. Отож, узялі вони тіло Ісусове, й обгорнули його полотном із пакощами, як є звичай ховати в юдеїв.

41. На тім місці, де Він був розп'ятий, знахodився сад, а в саду но-

вий гріб, що в ньому нікому ніхто не лежав був.

42. Тож отут, — з-за юдéйського дня Приготування — воні положили Ісýса, бо поблизу був гріб.

Марія Магдалина, Петро й Іван біля гробу Ісусового.

20. 1. А дні пéршого в тýжні, рано вранці, як ще тéмно булó, прийшла Марія Магдалíна до гробу та й бáчить, що кáмінь від гробу відвáлений.

2. Тож біжить вона та й прибуває до Сýмона Пе-тrá, та до дру́гого ýчень, що Ісýс його любíв, та й кáже до них: „Взяли Господа з гробу, й ми не знаємо, де положили Його“.

3. Тоді вийшов Петró й другий ýчень, і до гробу пíшлі вони.

4. Вони ж бíгли обýдва уку́пі, але дру́гий той ýчень попéреду бíг, хутчíш від Петrá, і пéрший до гробу прибúв.

5. Й нахилíвшися, бáчить — лежить полотнó. Але він не ввýшов.

6. Прибуває і Сýмон Петрó, що слíдком за ним бíг, і вхóдить до гробу, й полотнó оглядає, що лежáло,

7. і хúстка, що була на Його голові, лежить нé з полотнóм, але бóстронь, згóрнена, в іншому місці.

8. Тоді ж увýшов й інший ýчень, що пéрший до гробу прибúв, і побáчив, — й увíрував.

9. Бо ще нé розумíли Писáння вонí, що Він має воскрéснути з мéртвих.

10. І ýчні вернúлися занóву до сéбе.

Ісýс являється Марії Магдалíні.

11. А Марія стóяла при гробі назóвні та й пláкала. Плачучий, нахилíлась до гробу.

12. І бáчить два áнголи, що в бíлім сидíли вонí, один у головáх, а дру́гий у нíг, де лежáло Ісýсове тíло.

13. І говорять до нéї вонí: „Чого пláчеш ти, жóно?“ Та відkáзує їм:

„Узялій мого Господа, я я не знаю, де Його положили”.

14. І сказавши оці, обернулася назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що Ісус то.

15. Промовляє до неї Ісус: „Чого плáчеш ти, жóно? Кого ти шукáш?” Вона ж, дýмаючи, що тó садівник, говорить до Нього: „Якщó, Пане, тý взяв Його, то скажí менí, дé положíв ти Його, — і Його я вíзьму”.

16. Ісус мóвить до неї: „Марі́!”. А вона обернулася, й по-еврéйському кáже Йому: „Раввунí!” чéбто: „Вчитель мí!”

17. Говорить до неї Ісус: „Не торкайся до Мéне, бо Я щé не зíйшóв до Отця. Але йдí до братів Моїх, та ім розкажí: Я йду до Своїного Отця й Отця вáшого, і до Бóга Мого й Бога вáшого”.

18. Іде Марія Магдалина та й розkáзув єчням, що бачила Господа, і Він цé їй сказав.

Ісус являється Своїм учням.

19. Того ж дня — дня пéршого в тýжні,— коли вéчir настáв, а двéрі, де єчні зібрáлись були замкнені, — бо боялись юдéїв, — з'явився Ісус, і стáв посередині й мóвить до них: „Спокíй вám!”

20. І сказавши оці, показав Він їм рóки та бóка. А єчні зрадíли, побачивши Господа.

21. Тодí знóву сказав їм Ісус: „Спокíй вám! Як Отéць послáв Менé, і Я вáс посилаю”.

22. Сказавши оці, Він дихнув, і говорить до них: „Приймíть Дúха Святого!

23. Кому ви грíхí прoстите, — то прoстяться ім, а кому ви задéржите, — то задéржаться”.

Ісус являється Своїм учням у другé в присутностi Хомá.

24. А Хомá, один з Двадцятьох, називáний Близнюк, із нýми не бóв, як прихbdив Ісус.

25. Інші ж учні сказали Йому: „Ми бачили Господа“. А він відказав їм: „Коли на руках Його знáку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладу до відцвяшної рáни, й своєї руки не вложу в Його бік, — не увірюю“.

26. За всім же дéнь знов удóма був Його учні, а з ними Й Хомá. І як зáмкнені двéрі були, прийшов був Ісус, і стáв посередині, та й сказав: „Спокíй вám!“

27. Потім кáже Хомá: „Простягні свого пальця сюдí, і на руки Мóї подивíтесь. Простягні й свою руку й вложі у Мíй бíк. І не будь ти невíруючий, але вíруючий!“

28. А Хомá відповів і сказав Йому: „Госпóдь мíй і Бóг мíй!“

29. Промовляє до нього Ісус: „Тому ввірували тý, що побачив Менé? Блажéнні отí, що не бачили й ввірували!“

Перша Іванова післямова.

30. Багáто ж і інших

ознáк учинíв був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оци не записані.

31. Це ж написано, щоб ви ввірували, що Ісус є Христóс, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в ім'ї Його вíй.

Ісус являється учням Своїм над морем Тиверіадським.

21. 1. Після цього явився Ісус зкóв Своїм учням над мòрем над Тиверіадським. А явився отák.

2. Гуртом були Сýмон Петró, і Хомá, називáний Близнóк, і Нафанаїл, із Кані Галиléйської, і обидва синій Зеведéеві, і двоє інших із учнів Його.

3. Говбрить їм Сýмон Петró: „Піду рýби вловити“. Вони кáжуть до нього: „І ми підем з тобою“. І пішли вони, і всéли до човна. Та нóчі тібí нічого вонí не вловили.

4. А як ранок настáв, то Ісус став над бéре-

том, але учні не знали, що тό був Ісус.

5. Ісус тоді кáже до них: „Чи не маєте, діти, якоїсь поживи?“ — „Ні“, вони відказали.

6. А Він їм сказав: „Закийньте но нéвода вправо від човна, то й знайдете!“ Вони кинули, — і вже не могли його витягнути через силу сіленную риби.

7. Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: „Це ж Господь!“ А Симон Петро, як зачув, що Господь то, накинув на себе одéжину — бо він був нагий — та й кинувся в мóре.

8. Інші ж учні, що були недалéко від бéрega — якихсь лéктів із двісті — припливли вони човником, тýгнучи нéвода з рýбою.

9. А коли вони вийшли на зéмлю, то бáчать розлóжений жár, а на нíм рибу й хліб.

10. Ісус кáже до них: „Принесіть теї риби, що одé ви вловили!“

11. Пішов Симон Петро, та й на зéмлю він витягнув нéвода, побного рýби великої — сто п'ятдесят три. І хоч стíльки булó її — не прорвáвся проте нéвід.

12. Ісус кáже до учнів: „Ідіть, снідайте!“ А з учнів ніхто не навáживсь спитати Йому: „Хтó Ти такий?“ Бо знали вони, що Господь то.

13. Тож підходить Ісус, бере хліб і дає їм, так же сáмо і рýбу.

14. Це вже втрéte явився Ісус Своїм учням, як воскрéс Він із мéртвих.

15. Як вони вже поснідали, то Ісус промовляє до Симона Петра: „Симоне, сйну Іоанн, — чи ти любиш Менé більше цíх?“ Той кáже Йому: „Так, Господи, — відаеш Тý, що кохáю Тебé!“ Промовляє Йому: „Паси ти ягнýта Moї!“

16. І говорить Йому Він удрóгé: „Симоне, сйну Іоанн, — чи ти любиш Менé?“ Той кáже Йому: „Так, Господи, — відаеш Тý, що кохáю

Тебé!“. Промовляє Йому: „Паси вівці Мої!“

17. Утрéте Він кáже Йому: „Сýмоне, сýну Іóнин,—чи кохáеш Мéné?“ Засмутився Петró, що спитáв Його втрéте: „Чи кохáеш Менé?“ I він кáже Йому: „Ти все відаєш, Гóсподи,—відаєш Тí, що кохáю Тебé!“ Промовляє до нього Іcýс: „Паси вівці Мої!“

18. Попрávdí, попрávdí кажú Я тобí: Коли бúв ти молóдший, то ти сám пíдперíзувався, і ходív, кудí ти бажáv. А коли постарíеш, — простягнéш свої рóуки, і інший тебе пíдперéже, я поведé, куди тí не захóчеш“.

19. А оцé Він сказáv, щоб зазнáчить, якóю то смéртю він Бóга прослáвить. Сказávши такé, Він говорить Йому: „Йди за Mnóю!“

20. Обернúvся Петró та я ось бáчить, що за нýм слíдкомá йде той учень, якóго любív був Іcýс, який на Вечéрі до лóня Йому був схilívся

й спитáv: „Хто, Гóсподи, зráдить Тебé?“

21. Петró, як побáчив тогó, говорить Іcýсові: „Гóсподи,—цéй же щó?“

22. Промовляє до нього Іcýс: „Коли б Я скотív, щоб він позістávся, аж побki прийdý,—що до того тобí? Ти за Mnóю iдí.“

23. I це слóво розnéслось булó між братáми, що той учень не вmré. Одначе Іcýс не сказáv Йому бúв, що не вmré, а: „Коли б Я скотív, щоб він позістávся, аж побki прийdý,—що до того тобí?“

Друга пíслямова.

24. Це той учень, що свíдчить про цé, що й оцé написáv він. I знаémo мý, що правдíве свídóцтво його.

25. Багáто є я іншого, що Іcýс учинív. Ale дýмаю, що коли б написáti про все те зокréма про кожне, то я сам свít не вміstív би напíсаніх книg! Amíny.

